HOUSTON, HOUSTON, MĂ AUZI?

Houston, Houston, Do You Read?

Nebula Award for Best Novella – 1976
Hugo Award for Best Novella - 1977

de James Tiptree, Jr.

Traducerea Mihai-Dan Pavelescu

Lorimer priveşte în jurul cabinei ticsite, încercînd să asculte glasurile, încercînd să ignore mîncărimea interioară ce-i spune că-şi va aminti ceva neplăcut. Zadarnic; retrăia din nou scena aceea, de demult. Intrînd orbeşte - sau împins? - în ciudata toaleta a liceului Evanston. Descheiat la pantaloni, cu socoteala în mînă, parcă revedea fermoarul întunecat al blugilor înconjurîndu-i cocoşelul alb. Tăcerea... Chipurile curioase, întorcîndu-se să-l privească. Primul chicotit. *Fete.* Se afla în toaleta *fetelor.*

Tresare acum, după atîţia ani, fără să se uite la chipurile femeilor. Cabina mare se curba deasupra capului, asaltîndu-l cu obiectele ei străine: cuşetele suprapuse, ghergheful gemenelor, lucrurile din piele ale lui Andy, afurisitele de liane kudzu şerpuind peste tot, puişorii... Confortabil... Era prins. Prins inevitabil, pe viaţă, în tot ceea ce detesta. Lipsă de organizare. Trivialităţi personale, intimităţi lipsite de sens. Lucruri ce n-aveau să-i reuşească niciodată. Ginny: *Nu stai niciodată de vorbă cu mine.* Ginny, iubito, se gîndeşte involuntar. Durerea nu soseşte.

Tresare, auzind rîsul sonor al lui Bud Geirr. Bud glumeşte cu cîteva, înapoia unui paravan despărţitor. Totuşi, îl vede pe Dave. Maiorul Norman Davis se găseşte în celălalt capăt al cabinei, profilul său bărbos înclinat asupra unei femei scunde şi brunete, pe care Lorimer n-o poate distinge. Capul lui Dave pare ciudat de mic şi ascuţit; de fapt întreaga odaie pare ireală. Dinspre „tavan” răsună un cotcodăcit - găina din coşul ei.

În acest moment, Lorimer este convins că a fost drogat.

Surprinzător, ideea nu-l revoltă. Se lasă, de fapt se înclină pe spate, încrucişîndu-şi picioarele în zero-g, privindu-şi interlocutoarele. Connie... Constantia Morelos. O femeie înaltă, cu faţa rotundă, îmbrăcată cu un fel de salopetă verde. Niciodată nu-l interesaseră discuţiile cu femei. Ironia soartei...

- Cred, vorbeşte cu glas tare, că-ntr-un anume fel e posibil ca noi să nu fim aici.

Nu pare prea limpede, dar ea încuviinţează interesată. Îmi urmăreşte reacţiile. Îşi spune Lorimer. Femeile sînt otrăvitori înăscuţi. Oare a zis-o cu voce tare? Expresia ei nu s-a schimbat. Izbuteşte să-şi focalizeze privirea. Pielea Conniei îl surprinde cu

fineţea şi aspectul ei sănătos. Tenul este bronzat, chiar şi după cei doi ani petrecuţi în spaţiu. Îşi aminteşte că este fermieră. Porii mari, totuşi lipsiţi de aspectul fărîmicios asociat de obicei femeilor de vîrsta ei.

- Probabil că nu te-ai machiat niciodată, spune Lorimer.

Ea îl priveşte întrebătoare. Fard, pudră... Nu vă daţi cu ele.

- Ah! Zîmbetul dezveleşte un dinte spart. Ah, da, cred că Andy le foloseşte.

- Andy?

- În piese. Piese istorice. Andy se pricepe la de-astea.

- Bineînţeles... Piese istorice...

Creierul lui pare că se extinde, lăsîndu-se luminat. Acum este extrem de activ, asamblînd în structuri nenumăratele fragmente şi bucăţi. Simte însă că modelele sînt periculoase; dar drogul îl apără, într-un anume fel. Ca amfetaminele. Poate femeile îi utilizează la reuniunile mondene... Nu, şi ele sînt atente.

- Iepuraşilor, io tot nu-nţeleg, rîde contagios Bud Geirr. Are o voce prietenoasă, plăcută de interlocutori; după doi ani de zile, Lorimer continuă să fie încîntat de ea. Puicuţelor, voi aveţi copilaşi acasă, ce zic ai voştri că vă-nvîrtiţi pe aici cu bătrînu' Andy, eh?

Bud apare cu braţul cuprinzînd umerii uneia dintre gemene. Judy Paris, decide Lorimer; gemenele sînt greu de deosebit. Judy pluteşte pasivă, lipită de trupul mătăhălos al pilotului: o fată cu sîni proeminenţi, într-o salopetă galbenă şi largă, cu părul negru despletit. După ei se iveşte capul roşcovan al lui Andy. Tînărul ţine o minge mare, verde; el pare a avea vreo şaisprezece ani.

- Bătrînu' Andy, zîmbeşte Bud pe sub mustaţa deasă şi clatină din cap. Cînd eram ca tine, bărbaţii nu-şi lăsau nevestele în juru' meu..

Buzele lui Connie se destind uşor. În creierul lui Lorimer, piesele lunecă spre o nouă schemă. Ştiu, gîndeşte el. Ştii că ştiu? Capul îi este larg şi limpede, de-a dreptul plăcut. Uşor de gîndit. Femei... În minte nu i se formează o generalizare, doar cîteva feţe vorbitoare ale unei matrici de o stăruitoare inconsecvenţă. Bineînţeles, omenească. Necesitatea biologică. Totuşi... atît de vagă... Fără sens? Sora lui, Amy, *soprano con*

tremolo: Desigur, femeile pot avea aceeaşi importanţă ca bărbaţii, dacă ne-aţi trata ca pe egali. O să vezi! Apoi, remăritîndu-se cu idiotul ăla... Ei bine, vede acum!

- Liane kudzu, rosteşte el.

Connie surîde. Toate surîd.

- Ce zici de-asta? întrebă voios Bud. Te-ai gîndit vreodată c-o să vezi fetiţe la zero-g, Davy? Ar-tis-tic! Iu-piii! De cealaltă parte a cabinei, capul bărbos al maiorului se întoarce spre ei, fără să zîmbească. Şi bătrînu'' Andy le are pe toate. Vezi că-ţi opreşte creşterea, puştiu'.

Îi dă un ghiont lui Andy şi acesta se pomeneşte în perete. Bud nu poate fi beat, se gîndeşte Lorimer, nu din cidrul ăla de fructe Totuşi, de obicei nu vorbeşte cu accentul ăsta de texan. Un drog...

- Hei, nu fi supărat, continuă Bud către băiat. Vorbesc pă bune. Treb'e să ie mai ierţi, frăţioare. Puicuţele-s bune. Ştii ce? se adresează el fetei. Ai arăta estra... extraordinar, dacă ţi-ai pune-o aluniţă. Ţi-arăt eu cum bătrînu' Bud e expert. Sper că nu te superi că zic asta. De fapt, şi-acum `mi pari estraordinară.

O apucă de umeri, întinde braţul şi-l prinde şi pe Andy. Plutesc laolaltă în îmbrăţişarea sa, Juay zîmbind aţîţător, aproape frumoasă.

- Ia să mai luăm din chestia asta grozavă. Bud îi împinge pe amîndoi spre raftul-bufet, ornat cu frunze verzi şi margarete naturale. Mu'ţi ani trăiască! Hai, cu toţii... la-a mu-u-ulţi a-a-ani!

Chipurile se întorc, zîmbind. Zîmbete sincere, se gîndeşte Lorimer, poate că le plac revelioanele noastre. Simte că are la dispoziţie un timp infinit pentru a examina fiecare întîmplare, implicaţiile care sînt faţete ale unui cristal rotitor. Eu sînt o cameră de rezonanţă. E plăcut să fii observator. Dar şi ceilalţi observă. Au declanşat ceva. Îşi dau seama? Sîntem vulnerabili, noi trei şi ei cinci în nava asta fragilă. Ei nu ştiu. Înapoia gîndurilor sale se ascunde ceva scîrbos.

- Să fiu al dracu', hohoteşte Bud. Fetiţelor, mă las pă *mîna* voast'ă. Vă comand, pă dumnezeu' meu. N-am fi aici, or'unde, numa' aici nu. Ştii ce, m-am hotărît totuşi să rămîn în serviciu. Ce crezi, iubito, au un loc şi pentru Bud în programele voast'e spaţiale?

- Termină, Bud, rosteşte încet Dave. Nu vreau să ne audă folosind astfel numele Creatorului. Barba stufoasă îi conferă o

gravitate patriarhală. Dave are patruzeci şi şase de ani, cu zece mai mult decît Bud şi Lorimer. Veteran a şase misiuni încununate de succes.

- Scuzele mele, maior Dave, jmecher bătrîn. Bud chicoteşte aparte către fată. Qţiferu' nostru comandant. Un tip nemaipomenit. Hei, doctore! strigă ei. Cum te simţi? Dai noroc cu mine?

- Noroc, se aude Lorimer spunînd, straturile complexe ale sentimentelor sale faţă de pilot ridicîndu-se precum un kraken prin minte. Amalgamul simţit în tăcere despre toţi Bud şi Dave din lume, mezomorfi mari, încăpăţînaţi, voioşi, capabili, disciplinaţi şi cu minte înceată, alături de care trebuie să-şi petreacă viaţa. Mezoecto, se corectează, asţronauţii nu sînt numai muşchi. Îl agrează, a fost atent şi precaut. L-au agreat îndeajuns ca să-l aducă pe *Sunbird* şi să-l facă savantul oficial ai primei misiuni circumsolare. Doctoraşul ăla, Lorimer, e dat dracului, e-n echipaj. Nu-i un căcăcios ca toţi savanţii ăia; îşi face treaba excelent, aşa micuţ cum este şi cu poantele lui seci. Şi ţine cont cîţi ani a jucat bowling, volei, tenis, glezna fracturată la schi, clavicula ruptă la fotbal... Uitaţi-vă la el, i-un tip şmecher. Toţi barosanii bătîndu-l pe umăr şi acceptîndu-l. Savantul lor... Atîta doar că nu mai este deloc savant. Noroc că a reuşit să lucreze în plasmă după ce şi-a dat doctoratul. De cîţiva ani n-a mai pus mîna pe matematică. Prea multe preocupări şi interese secundare, timp pierdut explicînd lucruri elementare. Stau cu un picior în fiecare luntre. Încă treizeci de centimetri şi cincizeci de kilograme şi aş fi aidoma lor. Unul dintre ei. Un alfa... probabil sesizaseră la el faptul că era doar un beta. Îl uzaseră glumele reluate un an de zile pe *Sunbird*? Un an de jucat gin cu Bud şi Dave. Blestematul complex de exerciţii fizice, prea dur pentru mine. Deşi ei nu s-au plîns niciodată. Eram o echipă...

Reveni amintirea pantalonilor descheiaţi, finalul jenant - feţele rînjind cînd se împleticise afară. Urletele, picăturile scurgîndu-se pe picior. Nepăsător, prefăcîndu-se că rîde. Cretinilor, las' că v-arăt eu. Nu-s o fată!

Vocea lui Bud izbucneşte, cîntînd:

- Şi la mu'ţi ani, vouă, celor de sus! Parodia tonului mieros de la NASA. Hei, de ce nu le trimitem un mesaj? Felicitări tutu'or pămîntenilor şi lunaticilor: La mulţi ani, în ce an ne-om

găsi! Îşi îngroaşă glasul: Aici e Moş Crăciun, Houston, n-ai văzut de cînd eşti aşa ceva! Houston, Houston, oriunde-ai fi, cîntă ei. Hei, Houston! Mă auzi?

În tăcerea care urmează, Lorimer îi vede pe Dave transformîndu-se în maiorul Norman Davis, comandantul.

Şi, fără nici un avertisment, este înapoi cu un an în urmă, în modulul de comandă strîmt şi zdruncinat al lui *Sunbird,* venind dinapoia soarelui. Drogul îmi face asta, se gîndeşte, în vreme ce amintirea îl învăluie; este atît de real... Stop! Caută să se agaţe de realitate, de senzaţia pericolului apropriindu-se, inevitabil.

... Dar nu poate, este acolo, plutind lîngă Dave şi Bud în fotoliul triplu, evitînd ca de obicei locul său oficial din mijioc, zărindu-se, alături de ei, reflectat în hubloul orb. Stratul exterior ai hubloului a fost opacizat şi poate vedea doar o pată strălucitoare, pesemne Spicul, plutind prin imaginea capului lui Dave, care-şi poartă bandajul precum o coroană.

- Houston, Houston, aici *Sunbird,* repetă Dave. Sunbird cheamă Houston. Houston, mă auzi? Răspunde, Houston!

Şapte minute emisie, şapte recepţie, raza de a cţiune o sută douăzeci şi cinci de milioane de kilometri.

- Am tras lozul cel mare, asta-i, comentează Bud. Repetă expresia aproape zilnic.

- Nu-i adevărat. Ca întotdeauba, glasul comandantului este răbdător. Se verifică. Sîntem prea aproape de Soare, nu-i aşa, doctore.

- Radiaţia reziduală a jetului se găseşte în prelungirea noastră, spune Lorimer. Pesemne le este greu să ne depisteze. Pentru a mia oară, constată că, în mod ridicol, se simte mîndru atunci cînd este consultat.

- Rahat, sîntem dincolo de Mercur, Bud clatină din cap. Cum o să aflăm cine a luat campionatul?

Altă întrebare preferată... Un ritual, aici, în noaptea eternă. Lorimer priveşte Spicul scînteietor, camuflat de reflexia bărbii îui Bud. El însuşi are favoriţi groşi şi zbîrliţi, precum un Fu Manchu blond, în colţul pupă al hubloului se întrevede o bandă strălucitoare: tot ce-a mai rămas din acumulatorii de la babord, distruşi de flama solară ce i-a lovit cu o lună în urmă, topind straturile exterioare ale hublourilor. Tot atunci Dave şi-a spart capul de panoul hexalogic. Lorimer fusese izbit în timp ce

experimenta cu undele gravitaţionale; acum nu mai are încredere în aparatură. Noroc că fluxul de particule a cruţat o porţiune din hubloul prova: au o vizibilitate frontală de aproximativ douăzeci de grade. Zăresc acolo păienjenişul scînteietor al Pleiadelor.

Douăsprezece minute... treisprezece. Difuzorul păcăne în gol. Paisprezece minute. Nimic.

- *Sunbird* cheamă Houston, *Sunbird* cheamă Houston. Răspunde, Houston! Terminat. Dave pune la loc microfonul. Să-i mai lăsăm o zi.

Aşteaptă ritualul. Mîine, Packard le va răspunde. Poate...

- O să fie grozav să vedem iar Pămîntul, face pilotul.

- Nu mai utilizăm combustibil, îi reaminteşte Dave. Am încredere în calculele doctorului.

Nu sînt ale mele, se gîndeşte Lorimer, sînt lucruri elementare de mecanică cerească; în octombrie, Pămîntul poate ocupa o singură poziţie în spaţiu. Dar nu spune nimic. Nu spune unui bărbat care, doar intuitiv, găseşte soluţii remarcabile. Bud este un pilot bun şi un inginer şi mai bun; Dave este cel mai bun care poate exista. Totuşi nu se laudă cu asta.

- Domnul ne ajută, doctore, dacă-L lăsăm s-o facă.

O să fie al dracu' de nasol, dacă radaru-i paradit, zice Bud visător. Toţi se gîndesc la posibilitatea aceasta de o sută de ori pe zi. O să fie al dracu'... Dave se va descurca. De asta economiseşte combustibil.

Minutele se scurg.

- Asta-i, spune Dave... şi o voce răsună în cabină.

- Judy? Subţire şi limpede. Glasul unei fete: Judy, mă bucur că te-am găsit. Ce cauţi pe frecvenţele astea?

Bud expiră încetişor; au îngheţat toţi, dar Dave deschide brusc emiţătorul:

- *Sunbird* te recepţionează. Aici misiunea *Sunbird,* chem Houstonul, aici *Sunbird Unu,* cheamă controlul de la Houston. Vă rog să vă identificaţi. Ne recepţionaţi semnalul? Terminat.

- I-un radioamator, rosteşte Bud. Ce meserie are-n el!

- Ai necazuri, Judy? întreabă vocea fetei. Nu aud, 8 un zgomot groaznic. Aşteaptă o clipă.

- Aici misiunea spaţială *Sunbird Unu* a Statelor Unite, repetă Dave. Misiunea *Sunbird* cheamă centrul spaţial de ia Houston. Vă suprapuneţi cu frecvenţa noastră. Identificaţi-vă,

repet, identificaţi-vă şi comunicaţi dacă ne puteţi transmite semnalul la Houston. Terminat.

- La naiba.. Judy, mai încearcă, vorbeşte fata.

Lorimer se apropie grăbit de Lurp, transmiţătorul experimental de particule dense la mare distanţă, şi-i activează arborele motor. Arborele scîrţîie şi geme; din fericire, în momentul flamei solare era oprit, altfel se gripa. Împinge pulsatorul la maxim şi începe orientarea manuală a antenei.

- Interceptaţi transmisiuni oficiale între misiunea spaţială a Statelor Unite şi centrul spaţial din Houston, rosteşte ameninţător comandantul. Dacă nu puteţi anunţa Houstonul, întrerupeţi transmisia - comiteţi un delict federal. Repet, ne puteţi comuta pe Houston? Terminat.

- Eşti grozav, spune fata. Ce-i Houstonul? De fapt, cine vorbeşte? Să ştii că n-avem timp. Vocea este plăcută, cu un uşor accent nazal.

- Isuse, e aproape, face Bud. E-n spaţiu!

- Stai aşa. Dave se răsuceşte spre radarul improvizat al lui Lorimer.

- Uite. Lorimer indică un punctuleţ măturat de raza vectoare în marginea ecranului. Bud s-a apropiat şi el.

- O fantomă!

- Mai e cineva aici, pe sus!

- Alo, alo! V-am găsit acum, se aude glasul fetei. De ce sînteţi aşa departe? Sînteţi nebuni... nu vă ardeţi?

- Stai aşa, intervine Dave. Doctore, ce poziţie are?

- Se găseşte la peste trei sute de mii de kilometri. Probabil îndepărtîndu-se de noi, în jurul Soarelui. Să fie o misiune sovietică?

- Prea tîrziu. Le-am luat-o înainte.

- Cu o *fată*? obiectează Bud.

- N-ar fi prima dată. Înregistrezi, Bud?

- 'Nţeles-s-s! Zîmbeşte: Să fiu al naibii dacă părea rusoaică. Cine dracu' mai e şi Judy?

Dave se gîndeşte o clipă, apoi deschide microfonul.

- Aici este maiorul Norrnan Davis, comandantul navei *Sunbird Unu a* Statelor Unite. Vă avem pe radar, identificaţi-vă. Repet, cine sînteţi? Terminat.

- Judy, termină cu prostiile, se tînguie vocea din difuzor. Peste cîteva minute te pierdem, nu te gîndeşti că ne facem griji?

- *Sunbird* către echipajul neidentificat. Aici nu este Judy. Repet, aici nu este Judy. Cine sînteţi? Terminat.

- Ce..., începe fata şi este întreruptă.

- O clipă, Ann. Difuzorul păcăne. O altă voce: Aici Loma Bethune, *Escondita.* Ce se întîmplă acolo?

- Sînt maiorul Davis, comandantul misiunii Sunbird a Statelor Unite şi ne îndreptăm spre Pămînt. Nu recunoaştem nava *Escondita.* Vreţi să vă identificaţi? Terminat.

- Am făcut-o deja. Pare glasul unei persoane vîrstnice şi are acelaşi accent nazal. Nu există nici o navă *Sunbird,* şi nu vă îndreptaţi spre Pămînt. Dacă-i vreo glumă Andi, n-are nici un haz.

- Nu-i nici o glumă, cucoană! explodează Dave. Aici e misiunea americană circumsolară şi noi sîntem astronauţi americani. Nu apreciem această interferenţă. Terminat.

Femeia începe să vorbească, dar vocea se pierde într-un pîrîit de electricitate statică. Pentru o clipă se aud două glasuri. Lorimer are impresia că distinge cuvintele: „programul *Sunbird”,* şi încă ceva. Bud umblă la circuitul de reglaj; pîrîitul se transformă într-un ţiuit.

- A-ă-ă, maiorul Davis? Vocea este mai slabă. Spuneţi că vă aflaţi pe traiectorie spre Pămînt?

Dave se încruntă către microfon şi încuviinţează calm:

- Da.

- Ei bine, nu vă pricepem orbita. Poate că aveţi caracteristici speciale de zbor, dar conform datelor noastre pe traiectoria actuală nu se află nimic. Peste un minut sau două, nu vom mai putea recepţiona semnalele. A-ă-ă, vreţi să ne spuneţi unde vedeţi Pămîntul? Nu ne interesează coordonatele, doar constelaţia.

Dave ezită, apoi ridică microfonul:

- Doctore!

- Poziţia aparentă a Pămîntului este în Peşti, zice Lorimer. La aproximativ trei grade de P. Gamma.

- Nu, spune femeia. Nu vedeţi că e-n Fecioară? Nu puteţi vedea?

Privirea lui Lorimer se opreşte asupra petei lucitoare a hubloului babord.

- Avem nişte avarii..

- Taci, izbucneşte comandantul.

- ... la un hublou, cauzate de o furtună solară întîlnită la periheliu. Dar, bineînţeles, cunoaştem poziţia relativă a Pămîntului la această dată: nouăsprezece octombrie.

- Octombrie? Este martie... cincisprezece martie. Sînteţi... Vocea se pierde.

- Front electromagnetic, intervine Bud reglînd aparatul, toţi s-au strîns în jurul difuzorului, în diferite poziţii. Lorimer stă cu capul plecat. Zgomotele urcă şi coboară precum valurile, nava străină este prea apropiată de orizontul coronal. „Înapoia voastră”, se aude. Alte ţiuituri. „Încearcă frecvenţa... nava... dacă poţi, semnalul...” După aceea, nimic.

Lorimer se împinge înainte, privind punctele strălucitoare din hublou. Trebuie să fie Spicul. Dar alungit, de parcă ar exista ceva în spatele lui? Imposibil. Începe să fie agitat, vocile femeilor îi răsună în cap.

- Pune banda, rosteşte Dave. Să vezi ce-o să le placă la Houston...

Ascultă din nou fata strigînd-o pe Judy, apoi femeia, Loma Bethune. Bud ridică un deget.

- S-a auzit un glas de bărbat...

Lorimer se străduieşte să se concentreze. Banda se termină.

- Stai să pună Packard mîna pe ea. Dave îşi treacă palmele. Ţii minte ce i-au făcut lui Howie? Pretindeau că l-au salvat...

- Ne caută frecvenţa, rînjeşte Bud. Cred că sîntem departe. Hei, fii atent c-o să apară acuşi, i-aglomerată treaba...

- Dacă vor apărea, comentează Dave. Lasă declanşatorul pe voce, Bud. Merge şi cu baterii.

Lorimer priveşte scînteierile din Spic, sau Spic-plus-ceva, întrebîndu-se dacă va înţelege vreodată. Acceptarea unui complot, sau înşelătorii, aici în nesfîrşita singurătate... Dacă şi străinii gîndesc la fel, este clar. Rosteşte cu voce tare:

- *Escondita* i-un nume ciudat pentru o misiune sovietică. Mi se pare că în spaniolă înseamnă „ascuns”.

- Mda, face Bud. Ştii, mi-am amintit ce accent i-ăsta, australian. Am avut nişte gagicuţe australience la Hickam. On-stranlia, da, da! Crezi că Woomara a trimis ceva echipaje mixte?

Comandantul clatină din cap.

- Deocamdată n-au nici o posibilitate.

- Ceva este ciudat, Dave, spune gînditor Lorimer. Parcă mi-aş dori un contact vizual.

- Ai greşit-o, doctore?

- Nu! Pămîntul este acolo unde am spus, dacă e octombrie. În martie, ar apărea în Fecioară.

- Asta-i atunci, rînjeşte Dave împingîndu-se în fotoliu. Ai dormit cinci luni, Rip Van Winkle? Avem timp să facem o mînă pînă-i dăm drumu'.

- Ce-aş vrea să ştiu, rosteşte Bud închizînd emiţătorul, e cum arată gagicuţa? Să te ajut în costum, domniţă? Hei, don'şoară, trage-o şi p-asta înăuntru, ha, ha! M-auzi, doctore?

- Da, da. Lorimer îşi strînge hărţile. Ceilalţi trec prin tunel la pupa, în micuţa cabină „de zi", fără să mai comenteze prezenţa navei, sau navelor, străine. Lorimer este însă mai şocat decît se aştepta: fraza aceea blestemată.

Trece înfiorătoarea perioadă de exerciţii. Prînzul: încălzesc conservele la minim, ca să cruţe bateriile. Din nou, pui á la King; Bud îşi pune ketchup şi destramă tăcerea obişnuită cu un banc nostim despre o australiană, care se chinuieşte să-l oblige să vorbească după codul nescris din *Sunbird.* După masă, Comandantul revine în modulul de comandă. Bud şi Lorimer îşi continuă rutina de verificare a costumelor şi rezervoarelor pentru o EVA[1] de control a avariilor, imediat ce va scădea nivelul radiaţiilor.

Tocmai au terminat, cînd îi strigă Dave. Lorimer traversează tunelui şi aude o voce de fată:

- ... călătorie idioată. Ce-a zis Lorna? *Gloria* terminat.

Porneşte Lurpul şi-i orientează antena. Nici un rezultat.

- Sînt în linie cu noi, sau în spate, sau în cvadrantul dinspre Soare, izbucneşte el în cele din urmă. Nu-i pot găsi!

Brusc, difuzorul emite un ţiuit.

- Ar putea fi controlul lor de pe Pămînt, spune Dave. Cum e cu orizontul, doctore?

- La ora cinci nord-vestul Siberiei... Japonia... Australia...

- V-am zis c-am traz lozul ăl mare. Bud cuplează precaut motorul antenei. Uşurel... rama e răsucită, aia-i!

- Să n-o rupi, zice Dave, deşi ştie că pilotul nu va face aşa ceva.

Pîrîiturile se aud iarăşi.

---

[1] ExtraVehicular Activity.

- Hei, putem s-o facem, strigă Bud. Îi putem focaliza!

Se aude o voce de soprană:

- ... în afara orbitei voastre. Încearcă pe lîngă Beta din Berbec.

- Altă femeiuşcă. Le-am prins, chicoteşte încîntat Bud. Acum le-am prins. Gata cu nasoalele. Maimuţica era răsucită cu sută patru'jnouă de grade. Iu-piiii!

Se aude din nou prima fată.

- Îi vedem, Margo! Ce mici sînt, cum pot trăi acolo? Poate că sînt extratereştri pitici! Terminat.

- Asta-i Judy, rînjeşte Bud. Să mă ia dracu', Dave, e numai în engleză. O fi ceva al ONU-ului.

Comandantul îşi freacă umerii, îşi flexează degetele şi tace. Ceilalţi aşteaptă. Lorimer se gîndeşte ce înseamnă o sută patruzeci şi nouă de grade de la Gama Peşti.

Peste treisprezece minute, vocea de pe Pămînt rosteşte:

- Judy, vrei să anunţi pe toată lumea? Vă punem înregistrarea. Peste două minute... Ah! cît aşteptăm: Zebra pentru Connie: copilul e sănătos. Şi avem o vacă nouă.

- Codificat, şopteşte Dave.

Urmează înregistrarea. Cei trei bărbaţi îl aud iarăşi pe Dave, chemînd Houstonul pe fundalul zgomotelor solare. Transmisia este tot mai limpede şi se încheie cu femeia anunţînd că înapoia lor, în spatele Soarelui, se află o altă navă, *Gloria*.

- Am scotocit istoria, continuă vocea de pe Pămînt. La primul zbor *Sunbird* a participat şi un maior Norman Davis. Maior era un titlu militar, l-aţi auzit spunînd „doctore"? La bord se găsea un doctor în ştiinţe, Orren Lorimer. Cei de-al treilea membru era căpitanul - tot un titlu militar - Bernhard Geirr. Numai trei, bineînţeles bărbaţi. Bănuim c-au avut un motor vechi, cu reacţie şi nu prea mult combustibil. Se pare că prima misiune *Sunbird* a fost declarată pierdută în spaţiu. N-au revenit de după soare. Asta se întîmpla pe cînd au izbucnit marile furtuni solare, înainte de anul două mii. Jan crede c-au fost prea aproape de una din ele... i-aţi auzit spunînd că au avarii.

Dave mormăie. Lorimer caută să lupte împotriva emoţiei răscolitoare.

- Sau sînt ceea ce spun, sau sînt fantome, sau sînt extratereştri pretinzînd că sînt oameni. Jan mai spune că s-ar

putea ca dizlocările din furtunile acelea să fi contractat timpul local. Gata! Ce-aţi văzut acolo? Vreau să zic, pe ecran?

Timpul... n-au mai revenit... Mintea lui Lorimer se concentrează asupra realităţii celor două bărbi nemişcate, refuzînd să admită cuvintele ce i se pare că le-ar fi auzit: *înainte de anul două mii.* Limbajul, se gîndeşte el. Limbajul ar fi trebuit să se schimbe. Se simte mai bine.

O voce adîncă, baritonală întreabă:

- Margo?

În *Sunbird,* toţi devin atenţi.

- ... cea mare, de acum cincizeci de ani. Glasul păstrează acelaşi accent. Am avut mare noroc să fim acolo cînd a izbucnit. Cel mai interesant lucru este confirmarea turbulenţei gravitaţiei. Periodică, dar nu sinusoidală. Este violentă, am fost împinşi niţel. Spaţiul se găseşte acolo sub o presiune extraordinară. Credem că se confirmă teoria lui France, că sistemul nostru trece printr-un roi de microgăuri negre. Cît timp nu nimerim într-una din ele...

- France? murmură Bud.

Dave îl priveşte tăcut.

- E greu de închipuit o deplasare temporală, totuşi, iată-i aici, la peste opt sute de kilometri de noi, îndreptîndu-se către Aldebaran. După cum spunea Loma, dacă încearcă să se orienteze spre Pămînt, au dat de bucluc dacă n-au o grămadă de combustibil. Să încercăm să vorbim cu ei? Terminat. Ah, apropo de vacă, grozav! Terminat.

- Găuri negre, fluieră încetişor Bud. Astea-s de-ale tale, doctore. Am trecut printr-o gaură neagră?

- Nu, altfel n-am fi aici. Şi Lorimer adaugă în gînd, dacă sîntem aici. Un roi de microgăuri negre... ce se întîmplă atunci cînd fragmente de materie total colapsată se apropie unul de celălalt, sau se izbesc, să zicem în fotosfera unei stele? Contractarea timpului? Termină! Cu glas tare, rosteşte: Ne-ar putea spune unele lucruri, Dave.

Comandantul tace. Minutele trec.

În sfîrşit, se aude vocea de pe Pămînt, anunţînd că va încerca să ia legătura cu străinii pe frecvenţa iniţială. Bud priveşte spre Dave şi reglează selectorul.

- Sunbird Unu? pronunţă încet şi nazal fata. Aici centrala *Luna,* către maiorul Norman Davis de pe *Sunbird Unu*. Am

interceptat convorbirea voastră cu nava *Escondita.* Nu înţelegem cine sînteţi şi cum aţi ajuns acolo. Dacă într-adevăr sînteţi *Sunbird Unu,* credem că aţi sărit temporal atunci cînd aţi traversat furtuna solară. Fata are accent cockney.

Nava noastră, *Gloria,* se află în apropierea voastră, vă vedem pe radar. Considerăm că aveţi probleme serioase cu traiectoria, deoarece i-aţi spus Lornei că vă îndreptaţi spre Pămînt şi credeţi că este octombrie, cu Pămîntul în Peşti. Nu e octombrie, este cincisprezece martie. Repet, după calendarul pămîntesc, este cincisprezece martie, ora douăzeci şi două. Ar trebui să vedeţi Pămîntul în Fecioara, lîngă Spic. Aţi anunţat că aveţi avarii la hublouri... Nu puteţi ieşi, să vedeţi? Credem că este necesară o corecţie importantă a traiectoriei. Aveţi combustibil suficient? Aveţi un calculator? Aveţi alimente, aer şi apă în cantităţi suficiente? Vă putem ajuta?

Recepţionăm pe această frecvenţă. *Luna* către *Sunbird Unu,* răspundeţi!

Pe *Sunbird* nu clinteşte nimeni. Lorimer se luptă cu furtuna interioară. *Nu s-au mai întors... Au sărit temporal...* în tăcerea prelungită, izbucneşte furunculul memoriei, pe care se învăţase să-l acopere.

- Nu răspunzi?

- Nu fi idiot, replică Dave.

- Dave... O sută patruzeci şi nouă de grade reprezintă tocmai diferenţa dintre Gama din Peşti şi Spic. Transmisia asta a venit de acolo de unde spun ei că este Pămîntul.

- Ai dat-o în bară?

- N-am greşit! înseamnă că este martie.

Dave clipeşte de parcă l-ar deranja o muscă.

Peste cincisprezece minute, *Luna* repetă acelaşi mesaj, terminînd cu: „Răspundeţi, va rog!”

- Nu-i o înregistrare. Bud scoate un chewing-gum şi pune staniolul în teancul ordonat dinapoia giroscopului. Lorimer se înfioară, privind strălucirea neclară a Spicului. Spicul-plus-Pămînt? Neîncrederea îi apasă, îi ameţeşte cu un vîrtej de chipuri şi glasuri, mirosul şuncii prăjite, scîrţîitul balansoarului tatălui său, creta pe o tablă curată, picioarele goale ale lui Ginny pe canapeaua înfiorată, Jenny şi Penny alergînd prea aproape de maşina de tuns iarbă. Fetele ar trebuie să fie mai înalte, acum, Jenny este deja cît maică-sa. Tata trăieşte cu Amy în Denver,

hotărît să nu moară pînă nu-şi vede băiatul acasă. *Cînd ajung acasă...* O nebunie, Dave avea dreptate; o farsă, o glumă cretină. Limbajul...

Peste cincisprezece minute, vocea feminină sinceră, monotonă, revine şi repetă mesajul, accentuîndu-l. Dave este încruntat, dar distant, parcă ascultînd o emisiune sportivă plictisitoare. Lorimer are senzaţia că bărbatul va închide aparatul pentru a propune o partidă de gin; ar dori să facă acest gest. Glasul anunţă că va trece pe altă frecvenţă.

Bud schimbă frecvenţa, mestecînd calm. Acum, vocea, se poticneşte de cîteva ori. Pare obosită.

Altă aşteptare, de o oră. Mintea lui Lorimer este îndreptată numai asupra punctului strălucitor al Spicului, care-i sfredeleşte pe dinăuntru. Bud fredonează „Panglici galbene", apoi amuţeşte.

- Dave, încearcă iarăşi Lorimer, antena noastră este orientată spre Spic. Nu-mi pasă dacă crezi c-am zbîrcit-o, dacă Pămîntul e acolo va trebui să schimbăm traiectoria. Uite, poate fi o sursă dublă de lumină. Trebuie verificat.

Comandantul tace, Bud nu spune nimic, însă ochii îi pendulează între hublou şi panoul de comandă. În colţul panoului este lipit un polaroid al nevestei sale. Patty: o roşcată înaltă, rîzăreaţă, cu fund aţîţător; uneori, Lorimer o visează. Deşi are voce de fetiţă. Şi aşa înaltă... Unii bărbaţi scunzi aleg femei înalte: lui Lorimer i se pare nedemn. Ginny este cu doi centimetri mai scundă. Fetele lor vor fi mai înalte. Şi Ginny insista să rămînă însărcinată înainte de plecarea lui. Poate, poate un băiat, un fiu... *opreşte-te!* Gîndeşte-te la altceva. Bud... O iubeşte Bud pe Patty? Cine ştie? El o iubeşte pe Ginny. La o sută douăzeci de milioane de kilometri...

-- Judy? Este centrala *Luna,* sau altcineva. Nu răspund. Vreţi să încercaţi? Fii atentă la ce ne-am gîndit... Dacă într-adevăr vin din trecut, şocul este puternic. Îşi dau seama că nu-şi vor mai revedea lumea. Myda spune că bărbaţii ăştia au avut copii şi femei cu care stăteau; le vor simţi teribil lipsa. Interesant pentru noi, dar îngrozitor pentru ei. Poate sînt prea şocaţi să poată răspunde. Poate sînt speriaţi, ori ne cred extratereşti, sau chiar halucinaţii. Înţelegi?

Peste cinci secunde, fata răspunde:

-- Mda, Margo, ne-am gîndit şi noi la asta. A-ă-ă, *Sunbird?*

Maiorul Davis de pe *Sunbird?* Aici Judy Paris în nava *Gloria;* sîntem la un milion de kilometri de voi, vă vedem pe ecran. Pare tînără şi emoţionată. Centrala *Luna* a încercat să vă contacteze; credem că aveţi probleme şi dorim să vă ajutăm. Nu vă alarmaţi; sîntem oameni, aidoma vouă. Apreciem că dacă doriţi să ajungeţi pe Pămînt, aţi deviat de pe traiectorie. Aveţi necazuri? Vă putem ajuta? Dacă nu funcţionează emiţătorul, poate semnalizaţi cu ceva. Cunoaşteţi Morse? În curînd ieşiţi de pe ecran, de aceea ne facem griji. Vă rog, răspundeţi dacă puteţi; *Sunbird* răspunde!

Dave stă nemişcat. Bud îl priveşte, se uită apoi de la hublou la difuzor. Lorimer a epuizat surpriza; doreşte numai să răspundă glasurilor. Poate să emită un semnal dacă heterodinează fascicolul sondei. Dar cum vor reacţiona cei doi?

Vocea fetei se aude din nou, hotărîtă:

- Margo, nu răspund. Să fie morţi? Eu cred că sînt extratereştri.

Oare nu sîntem? se-ntreabă Lorimer. Din staţia *Luna* se aude alt glas, mai vîrstnic.

- Judy, aici Myda, ne-am gîndit la altceva. Oamenii aceia aveau un regulament disciplinar rigid. Îţi aminteşti din istorie, ordine şi comandanţi... Ai remarcat faptul că maiorul Davis repeta faptul că e comandant. Asta este o relaţie dominare-supunere; unul dintre ei ordona, iar ceilalţi executau ce li se spunea; nu cunoaştem motivul. Poate le era frică. Vreau să subliniez că dacă acest Davis este şocat sau panicat, ceilalţi nu pot răspunde, pînă nu le permite el.

Isuse Hristoase! îşi spune Lorimer. Doamne Isuse Hristoase! Este reacţia de uluire a tatălui său. Dave şi Bud nu se clintesc.

- Ce straniu, rosteşte vocea lui Judy. Dar ei nu ştiu că se găsesc pe o traiectorie greşită? Adică, comandantul e-n stare să-i facă să iasă din sistemul solar... Nu-i aşa?

S-a mai întîmplat, se gîndeşte Lorimer; s-a mai întîmplat. Trebuie să-i opresc. Trebuie să acţionez acum, înainte de-a părăsi ecranele lor. Prin minte îi aleargă imagini ale sale învingîndu-i pe Dave şi Bud. Să-ncerc mai întîi să-i conving...

Cînd deschide gura, îl vede pe Bud foindu-se şi, cu o uriaşă mulţumire, îl aude:

- Dave, ce-ai zice să aruncăm un ochi? N-are ce strica...

Capul maiorului se întoarce cu un grad sau două.

- Sau să ies şi să mă uit, cum zicea gagica? Tonul lui Bud este domol.

După un minut lung, Dave vorbeşte neutru:

- Bine... Schimbăm poziţia. Mişcă încet braţul; introduce metodic valorile pentru vectorul ce va aduce Spicul în dreptul hubloului funcţional.

De ce n-am putut eu face asta, se întreabă Lorimer pentru a mia oară, verificînd datele. Nu-şi răspunde... Şi, pentru a mia oară, simte complexul acela inexplicabil faţă de ei. Cei autentici, alfa... Legăturile lor... Teama încercată în faţa glumelor fotbaliştilor din echipa şcolii...

- Asta-i tot, Dave, dacă n-apare nimic.

Dave pune siguranţa de pornire şi declanşează calculatorul. Carcasa vibrează. Totul se roteşte în cabină, în timp ce punctul luminos al Spicului dispare, reapărînd pe hubloul prova. Cînd în sfîrşit se vede dincolo de geam, Lorimer zăreşte limpede însoţitorul său. Lumina dublă a rămas; un lucru splendid. Îi face loc lui Bud înaintea telescopului.

- Cea din stînga...

- Acolo e, aşa-i, încuviinţează Bud. Uită-te, Dave!

Pune ocularul în mîna comandantului. Dave îl ridică încet şi priveşte. Lorimer îi ascultă răsuflarea. Brusc, maiorul apucă microfonul.

- Houston! strigă el răguşit. *Sunbird* către Houston, *Sunbird* către Houston! Răspunde, Houston!

Difuzorul pîrîie.

- Au pornit motoarele... stai, emit!

Apoi tăcere.

Nimeni nu vorbeşte în cabină. Lorimer priveşte cele două luminiţe din hublou, realităţi imposibile care se deplasează lent. Reflecţia feţei lui Bud e aţintită în jos, fără umbră de zîmbet. Barba lui Dave se mişcă în tăcere; rugîndu-se, îşi dă seama Lorimer. Din tot echipajul, maiorul este singurul credincios. Binecuvîntează scurt şi demn prînzurile duminicale. Lorimer simte o milă uriaşă; Dave este atît de ataşat familiei, celor patru băieţi ai săi, gîndindu-se permanent la educaţia lor, cum îi lua la vînătoare... la pescuit... în excursii... Şi Doris, soţia lui, vioaie şi drăgălaşă, însoţindu-i în drumeţii, gătind şi ajutînd comunitatea... Când Ginny era bolnavă, le ducea pe Penny şi

Jenny la şcoală. Oameni buni, coloana vertebrală... Visez, se gîndeşte; peste un minut, voi auzi glasul lui Packard, antena este orientată. S-au scurs şase minute. Tot coşmarul va lua sfîrşit. *înainte de anul două mii...* opreşte-te, limbajul s-ar fi modificat. Gîndeşte-te la Doris... Are o strălucire, hrănindu-şi cei cinci bărbaţi; femeile care au feciori sînt diferite. Dar Ginny, nevasta lui iubită, *nevasta* lui, *fetele* lui... acum bunice? Moarte şi transformate în ţărînă? *Termină!* Dave continuă să se roage... Cine poate şti la ce se gîndesc? Plînsul lui Dave... Douăsprezece minute, totul e-n regulă. Al doilea indicator a înţepenit, ba nu, se mişcă. Treisprezece. Este un vis, o nebunie. Treisprezece şi... paisprezece. Difuzorul hîrîie şi pocneşte. Acum cincisprezece. Un vis... Sau ne lasă în pace femeile acelea? Şaisprezece...

La douăzeci, mîna lui Dave se mişcă, apoi se opreşte. Secundele trec o dată cu spaţiul. Aproape treizeci de minute.

- Către maiorul Davis, la bordul lui Sunbird. Este femeia mai vîrstnică, o voce blîndă: Aici centrala *Luna.* Reprezentăm centrul de control şi comunicaţii pentru zboruri cosmice. Cu părere de rău, vă anunţăm că la Houston nu mai există centrul spaţial. Houston însuşi a fost abandonat acum vreo două sute de ani, cînd centrul s-a mutat la White Sands.

O lumină rece, colburie înconjură mintea lui Lorimer, izolînd-o. Va rămîne aşa multă vreme.

Femeia explică iarăşi, oferind ajutor, interesîndu-se dacă n-au răniţi. Un discurs frumos, demn. Dave continuă să rămînă imobil, privind Pămîntul. Bud îi pune microfonul în mînă:

- Vorbeşte-le, Dave.

Comandantul îl priveşte, respiră adînc.

- *Sunbird* către controlul *Luna.* (Centrala *Luna,* îl corectează mintal Lorimer.) De acord. Ă-ă-ă, nu avem nici un fel de probleme. De acord cu modificarea traiectoriei; am început s-o recalculăm. Apreciem ajutorul unui calculator. Sugerăm să ne transmiteţi coordonatele pentru identificarea poziţiei. Ă-ă-ă, vom reduce emisiile, pînă verificăm acumulatorii. *Sunbird,* terminat.

Aşa a început.

Conştiinţa îi revine lui Lorimer, plutind prin *Gloria,* aproape un an, sau trei sute de ani, mai tîrziu; privind şi fiind privit. Se simte încă mulţumit; răul ascuns n-a irupt la suprafaţă. Dar este atîta linişte... I se pare că n-a mai auzit glasuri de mult

timp. Oare, de mult timp? Poate că drogul acţionează asupra timpului biologic, poate a trecut numai un minut, sau două.

- Îmi aminteam, îi spune Conniei, dorind ca ea să vorbească.

- Ai multe amintiri, încuviinţează femeia. Oh, iartă-mă... n-ar fi trebuit s-o spun. Îl priveşte cu simpatie.

- Nu contează. Acum i se pare un vis, lumea lui pierdută, iar aceasta nouă, abia începe să i se desluşească. Pesemne vă părem nişte animale ciudate.

- Încercăm să vă înţelegem. Este istorie, înveţi evenimentele, dar nu ştii cum erau oamenii, cum era viaţa pentru ei... Sperăm că ne veţi spune.

Drogul, gîndeşte Lorimer, ăsta încearcă. Să le spună... cum s-o facă? Un dinozaur ar fi putut povesti cum a fost? Prin minte îi trece un montaj de imagini, dominat de parcarea din nordul sediului operativ şi telefonul lui Ginny din bucătărie, galben cu vinişoare verzi... Femei şi liane...

Îi atrage atenţia un hohot de rîs. Răzbeşte din cabina de „gimnastică”. Probabil Bud şi femeile se joacă cu mingea. Este într-adevăr o idee: menţinerea tonusului muscular prin exerciţii fizice uşoare. De aceea sînt aşa bine făcuţi. Încăperea este alcătuită precum o colivie de veveriţe, iar cînd mergi, sau urci pe pereţi, ea se roteşte, învîrtind un cuplaj ce pune în mişcare, printre altele, tamburul dormitorului... Un adevărat Woolagong. De obicei, Bud şi Dave aleargă împreună în jurul sferei, aidoma unor maimuţe albe şi uriaşe. Lorimer preferă ritmul mai lent al femeilor; de altfel, ciclul de aici i se potriveşte perfect. Aleargă fie alături de Connie, care nu-i prea vorbăreaţă, fie cu una dintre Judy, care sînt.

Totuşi este tăcere. Neliniştit, priveşte prin cilindrul mare al cabinei şi-i vede pe Dave şi Lady Blue la hubloul prova, înapoia lor stă Judy Dakar, surprinzător de tăcută. Pesemne admiră Pămîntul; de cîteva săptămîni este un disc în creştere. Barba lui Dave se mişcă; se roagă din nou. Obişnuieşte s-o facă, lipsit de ostentaţie, cu sinceritate, încît Lorimer, ateu convins, nu poate să nu-l admire.

Bineînţeles, cele două Judy i-au întrebat pe Dave ce anume murmură. Cînd acesta a priceput că ele nu cunoşteau semnificaţia rugăciunii şi nu văzuseră niciodată o Biblie, a urmat o tăcere adîncă.

- Deci, v-aţi pierdut credinţa, a rostit el în cele din urmă.

- Credem, protestase Judy Paris.

- Pot întreba în ce anume?

- În noi, bineînţeles, replicase fata.

- Tînără fată, dacă ai fi odrasla mea, ţi-aş învineţi popoul, spusese Dave, fără să glumească. Subiectul nu mai fusese abordat.

Totuşi, apreciază Lorimer, se comportase perfect după acel prim şoc. Un Dumnezeu personal, un tată arhetipal, bărbaţii au nevoie de aşa ceva... Dave îşi trăgea puterea din credinţă, iar noi ne sprijjnim pe el. Poate că liderii trebuie sa fie credincioşi. Maiorul era măreţ: prietenos, ferm, examinînd răbdător alternativele, hotărînd asupra inevitabilelor discrepanţe din traiectorie într-un mod pe care Lorimer nu-l putea face. Al dracu'...

Memoria îl absoarbe iarăşi: se găseşte din nou în Sunbird, cu ochii înroşiţi, ascultînd flecăreala femeilor şi replicile laconice ale lui Dave. Doamne, cum le mergea gura... însă calculatorul lor verifică. Lorimer trebuie să aibă în vedere o încăpăţînare a lui Dave, împotrivirea de-a comunica exact consumul şi rezervele de combustibil. Păstrează secrete amănuntele acestea.

Fără să le fie însă de folos; în scurtă vreme, intră în încurcătură. Pămîntul va trece prea departe de ei, n-au acceleraţia necesară pentru a i se alătura pe orbită. Există o soluţie: să oprească motoarele, încît Pămîntul să-i ajungă el din urmă, dar asta înseamnă exact un an şi nu mai au aer, apă şi alimente pentru atîta vreme. În mintea lui Lorimer apare întrebarea dacă rezervele ar fi suficiente unui singur om. O respinge; este problema lui Dave.

Soluţia finală: peste trei luni, Venus se va apropia de traiectoria lor şi vor putea cîştiga viteză. Se apucă să calculeze.

Între timp, Pămîntul şi *Gloria* se îndepărtează de ei, apropiindu-se de Soare. Cu toată interferenţa solară, izbutesc să recepţioneze transmisiile, dar le pierd după scurtă vreme. Acum cunosc echipajul celeilalte nave: bărbatul este Andy Kay, femeia mai vîrstnică, Lady Blue Parks; se pare că ei sînt navigatorii. Apoi Connie Morelos şi cele două gemene, Judy Paris şi Judy Dakar, care se ocupa de transmisiuni. Glasurile din *Luna* sînt tot femei: Margo şi Azella. Le aud conversînd cu *Escondita,* aflată acum departe, dincolo de Soare. Dave insistă să se înregistreze

toate recepţiile. Sînt mesajele între *Luna* şi *Gloria,* amestecate cu o mulţime de comunicări personale. Pe măsură ce referirile la vaci, pui şi alte lucruri asemănătoare se înmulţesc, Dave renunţă la ideea unui posibil cod. În total, Bud numără cinci glasuri bărbăteşti.

- Ce chestie, face el. Cînd am plecat, nu le băgau în treburi de-astea. Se vede că acum spaţiul a devenit sigur. Lasă-le şi pe fetiţe să le tremure funduleţele. Chicoteşte. Cînd o să punem jucăria asta jos, s-a terminat cu stelele pentru bătrînu' Bud, da, dom'le. O plajă şi 'j de mii de fripturi, berici şi chestii drăguţe. Ehe, sîntem istoria în carne şi oase, putem cere gratuităţi.

Chipul maiorului capătă o expresie care denotă că s-a atins un subiect neplăcut. Spre iritarea lui Lorimer, Dave interzice discuţiile legate de ceea ce-i aşteaptă pe Pămînt. Transmisiile sînt strict limitate la problemă: cînd Lorimer îi atrage atenţia asupra ciudăţeniei limbajului nemodificat, comandantul rosteşte răspicat: „Mai tîrziu !". Lorimer fierbe; nu concepe un avans de trei sute de ani în viitor fără a fi capabil să afle ceva.

Din convorbirile femeilor au desprins cîteva date. După misiunea lor au urmat alte zece misiuni *Sunbird,* şi numai una a eşuat. Iar *Gloria* şi nava ei soră au ca scop un zbor de durată în jurul planetelor interioare Pămîntului.

- Totdeauna mergem cîte două, spune Judy. Deşi planetele alea nu sînt bune, merită totuşi să fie văzute.

- Pentru Dumnezeu, Dave, întreabă-le cîte planete au fost explorate? pledează Lorimer.

- Mai tîrziu.

După vreo cinci prînzuri, *Luna* intervine.

- *Sunbird,* Pămîntul alcătuieşte o istorie pentru voi, rosteşte glasul lui Margo. Ştiam că nu doriţi să vă irosiţi energia întrebînd, aşa că ne-am gîndit să vă transmitem cîteva lucruri. Rîde: E mai greu decît ne-am aşteptat; nimeni de aici nu s-a ocupat de istorie.

În sinea lui, Lorimer îi aprobă; ce i-ar fi putut spune el unui om din anul 1690 care ar fi dorit să afle ce s-a petrecut cu Cromwell - oare atunci a trăit Cromwell? - şi care n-a auzit niciodată de electricitate, atomi sau SUA.

- Să vedem, probabil cel mai important lucru este

reducerea numărului de locuitori ai Pămîntului; sîntem cu puţin peste două milioane. La scurt timp după epoca voastră a avut loc o epidemie mondială. Nu ucidea oamenii, dar le-a redus numărul. În cea mai mare parte a lumii nu mai erau copii. Ă-ă-ă, sterilitate. Cel mai puţin afectată a fost ţara denumită Australia. Bud ridică un deget.

Nici în nordul Canadei n-a fost foarte rău. Supravieţuitorii s-au adunat în sudul statelor americane, unde puteau cultiva cereale şi existau cele mai bune fabrici şi mijloace de transport. În restul lumii nu mai locuieşte nimeni, însă uneori facem excursii în zonele acelea. Ă-ă-ă, avem cinci activităţi importante; parcă le numeaţi „industrii”, nu? Alimentaţie, asta înseamnă agricultură şi pescuit... Telecomunicaţii, transport şi spaţiu cosmic, adică noi. Plus fabricile necesare. Cred că trăim mult mai simplu decît voi. Vă întîlnim urmele la tot pasul şi sîntem recunoscători. Ah, o să vă intereseze să aflaţi că folosim zeppeline, aşa cum făceaţi şi voi; avem şase. Iar a cincea activitate o reprezintă creşterea şi educarea copiilor. A nou născuţilor. E destul de clar? Am folosit un manual elementar pe care-l aveam pe aici.

Bărbaţii încremeniseră; Lorimer ţine o cutie cu carne tocată, care s-a răcit. Bud începe să mestece, apoi se îneacă:

- Două milioane de oameni şi posibilitate de explorări spaţiale? Tuşeşte, incredibil!

Dave priveşte gînditor difuzorul.

- Sînt multe pe care nu ni le-au spus...

- O să-i întreb, face Bud. Bine?

- Bine, încuviinţează comandantul.

- Mulţumim pentru istorie, *Luna,* rosteşte Bud. Multe mulţumiri. Totuşi, nu putem înţelege cum menţineţi un program spaţial cu numai două milioane de oameni! Ne puteţi oferi nişte amănunte?

Între tirnp, Lorimer caută să-şi stăpînească tremurul degetelor. De la opt miliarde la două milioane... Europa, Asia, Africa, America de Sud, America însăşi... dispărute... Nu mai erau copii. Sterilitate mondială, provocată de ce anume? Ciuma bubonică, foametea din Asia... acelea fuseseră decimări. Aici fusese însă ceva mult mai teribil. Ba nu, aidoma restului: mai presus de înţelegere. O lume pustie, acoperită de gunoaie.

- Sunbird? spune Margo. Da, trebuia să mă fi gîndit că

sînteţi curioşi. Avem doar patru nave şi se mai construieşte încă una. Pe cele două de aici le cunoaşteţi. Celelalte sînt *Indira* şi *Pech,* aflate acum în jurul lui Marte. Poate că domul de pe Marte datează din epoca voastră... Deşi aveaţi staţii-satelit, nu? Şi, bineînţeles, domul de pe Lună... mi-am amintit acum, exista pe vremea epidemiei. Au încercat să întemeieze colonii, să... î-î-î, să procreeze copii, dar epidemia a răzbătut şi acolo. S-au luptat din greu... Vă datorăm multe vouă, bărbaţilor. În istorie scrie totul, cum aţi iniţiat un program de viaţă şi educaţie, pentru evitarea regresului... A fost o realizare uriaşă. Ah... şi inscripţia comemorativă de-aici conţine unul dintre numele voastre. Lorimer... Ne place să mergem în tot felul de locuri, să călătorim... Una dintre devizele noastre spune că oamenii sînt nişte hoinari.

- Auziţi ce aud şi eu? întreabă Bud, clipind cornic.

Dave continuă să fixeze difuzorul.

- Nici un cuvînt despre formele de guvernare, vorbeşte el încet. Nici un cuvînt despre condiţiile economice.

Discutăm cu o ceată de maimuţoi.

- Să-i întreb?

- Stai un pic... în regulă, cere-le numele şefului statului şi conducătorul programului spaţial. Şi... nu! atît.

- Şeful statului? repetă Margo. Adică regine şi regi? Staţi puţin, v-o dau pe Myda. O să vorbească ea despre Pămînt.

- *Sunbird?* se aude glasul femeii vîrstnice. Da, ştim că aveaţi activităţi foarte complexe... guvernele voastre... Cu aşa puţini oameni, nu mai avem deloc tipul acesta de structură formală. Participanţii la activităţi diferite se reunesc periodic, iar telecomunicaţiile noastre sînt bune, de aceea toţi sînt informaţi. În fiecare activitate eşti răspunzător pentru ceea ce faci. Ştiţi, ne schimbăm prin rotaţie. De cele mai multe ori, din cinci în cinci ani; Margo, de pildă, a lucrat pe zeppeline, iar eu am trecut prin cîteva fabrici şi ferme şi, desigur... î-î-î... educaţia este generală. Cred că asta-i una din marile diferenţe faţă de voi. Bineînţeles, lucrează toată lumea. Iar acum lucrurile sînt mult mai stabile. Modificările sînt foarte lente. V-am răspuns satisfăcător? Desigur, puteţi întreba oricînd Registratura; acolo se ţine evidenţa tuturor. Dar nu putem... ă-ă-ă... să vă ducem la şeful nostru, dacă asta doreaţi. Rîde cu veselie: E o glumă de-a noastră. Trebuie să vă spun, reia cu seriozitate femeia, că ne

bucură că vă putem înţelege aşa bine. Facem eforturi mari să nu distrugem limbajul, ar fi tragic să pierdem legătura cu trecutul.

Dave ia microfonul.

- Îţi mulţumim, *Luna.* Ne-ai comunicat multe lucruri interesante. *Sunbird* terminat.

- Cîte din astea sînt adeyărate, doctore? Bud îşi scarpină creştetul cîrlionţat. Ne citesc o povestire ştiinţifico-fantastică de-a ta?

- Povestea adevărată vine mai tîrziu, spune Dave. Problema noastră e să ajungem acolo.

- Asta-i ceva care nu stă prea bine.

Spre sfîrşitul zilei, situaţia arată şi mai rău. Nu este bună nici una dintre traiectoriile lui Venus. Lorimer verifică pe calculator: acelaşi rezultat.

- Cred că nu merge, Dave, rosteşte el în cele din urmă. Parametrii sînt prea strînşi. Mi-e că ne-am ars...

Comandantul îşi freacă gînditor pumnul. Apoi încuviinţează din cap.

- Bine. O să căutăm soluţia optimă împreună cu Pămîntul.

- Spune-le să ne salute, dacă trecem pe lîngă, rînjeşte Bud.

Stau tăcuţi, contemplînd viitorul: o moarte lentă în spaţiul cosmic, peste vreo optsprezece luni. Lorimer se întreabă dacă poate pune cealaltă întrebare, cea neplăcută... Bănuieşte de pe acum răspunsul lui Dave. Oare va avea curajul şi tăria s-o facă?

- Alo, *Sunbird* intervine glasul de pe *Gloria.* Ascultaţi la ce ne-am gîndit. Credem că dacă folosiţi tot combustibilul, vă puteţi apropia mult de orbita noastră şi v-am putea agăţa de acolo. În felul ăsta, folosiţi forţa de atracţie a Soarelui. Noi putem manevra oricum, dar n-avem acceleraţiile voastre. Aveţi costume şi propulsoare, nu? Adică, puteţi parcurge cîţiva kilometri prin spaţiu?

Cei trei bărbaţi se privesc; Lorimer ghiceşte că n-a fost singurul care speculase ideea.

- E bine, *Gloria,* rosteşte Dave. Să vedem ce spune *Luna.*

- De ce? întrebă Judy. E treaba noastră, nu periclităm nava. N-o să mai vedem Venusul; cui îi pasă? Avem suficiente alimente şi apă, şi putem rezisata şi la un aer mai îmbîcsit.

- Au dreptate gagicile, zice Bud. Aşteaptă în tăcere.

- Ne-am gîndit şi noi la asta, Judy, apare vocea din *Luna.*

Nu sîntem sigure că înţelegeţi riscurile. Ă-ă-ă... scuză-mă, *Sunbird.* Judy, dacă reuşiţi să-i luaţi, va trebui să petreceţi aproape un an în navă cu trei bărbaţi *dintr-o cultură foarte diferită.* Myda spune să vă amintiţi de istorie; este riscant, orice ar zice Connie. *Sunbird,* scuză-mă dacă am fost dură. Terminat.

Bud zîmbeşte larg, aidoma celorlalţi.

- Vin troglodiţii, chicoteşte el. Fac pe ei de groază.

- Margo, sînt tot oameni, protestează Judy. Nu numai Connie, dar şi noi sîntem de acord. Andy şi lady Blue spun că ar fi foarte interesant. Dacă reuşeşte, bineînţeles. Nu-i putem lăsa fără să-necercăm.

- Aşa este, replică *Luna.* Totuşi, mai există o problemă. Ei pot aduce maladii. *Sunbird,* ştiu că aţi fost izoiaţi vreme de paisprezece luni, dar Murti spune că, pe timpul vostru, oamenii erau imuni la microorganisme care nu mai există acum. De asemenea, unele din cele existente v-ar putea dăuna. Vă puteţi îmbolnăvi cu toţii, şi pierdem nava.

- Ne-am gîndit la asta, Margo, intervine Judy. Dar, uite, ce-i: dacă vreodată se va lua contact cu ei, cineva tot trebuie s-o facă, nu? Deci situaţia noastră este ideală. Pînă ajungem jos, veţi şti... Şi te-ntreb: cum am putea oare să ne îmbolnăvim, toţi, atît de repede, încît să nu ne putem plasa pe o orbită stabilă, de unde să ne puteţi recupera?

Aşteaptă.

- Hei, dar ce-i cu epidemia aia? Bud îşi netezeşte preocupat părul. Nu m-ar amuza să mă cazeze într-un spital.

- Preferi să stai aici? întrebă Dave.

- Prostii, se aude un alt glas din *Luna. Sunbird*, sînt Murti, responsabil cu sănătatea. Cred că singurul pericol ar putea fi o reacţie meningeală, consecinţă a epidemiei. Doctorul Lorimer are vreo sugestie?

- Vă dau imediat legătura, spune maiorul. Totuşi, mai înainte doresc să vă informez că la data lansării misiunii noastre procentul de violuri făcute de cadrele spaţiale ale Statelor Unite era de zero virgulă zero. Garantez comportarea echipajului meu, dacă puteţi garanta pentru al vostru. Acum va vorbi doctorul Lorimer.

Desigur, Lorimer nu le poate spune nimic util. Discută despre vaccinul poliomelitic, care din fericire utilizează viruşi morţi, şi despre numeroase boli de copii, acum inexistente. Nici

un cuvînt despre epidemie.

- *Luna,* o să-ncercăm, declară Judy. Nu putem sta cu braţele încrucişate. Să calculăm traiectoria, pînă nu se îndepărtează şi mai mult.

Din momentul acesta p*e Sunbird* nu mai există odihnă; se programează şi re-verifică programele pentru diferite traiectorii. Într-adevăr, viteză *Gloriei* este scăzută, deşi nava e capabilă de manevre. *Sunbird* va trebuie să parcurgă cea mai mare parte a distanţei pînă la punctul de joncţiune oprind deplasarea actuală.

Atmosfera se destinde o singură dată, atunci cînd *Luna* chemă *Gloria* şi-o anunţă pe Connie ca pe toată durata şederii bărbaţilor la bordul navei, femeile din echipaj să poarte îmbrăcămintea clasică.

- Nu costumele de zbor, Connie, sînt prea strîmte. Este femeia mai vîrstnică, Myda. Bud chicoteşte. Eventual, salopetele, continuă Myda. Iar cînd bărbaţii se dezechipează, Andy va fi singurul care să-i ajute. Fetele să se ţină deoparte. La fel pentru somn şi nevoile fiziologice. Connie, este important să supraveghez! tot timpul respectarea acestor reguli. Există multe tabuuri foarte complicate. Prin bliper vă transmitem o listă de instrucţiuni; vă funcţionează receptorul?

- Da, le-am folosit pentru lucrarea lui France, cu găurile negre.

- Perfect. Spune-i lui Judy să fie pregătită. Acum ascultă-mă cu atenţie, Connie. Andy să citească lista. Repet, să citească *cu atenţie* fiecare cuvînt. Ai înţeles?

- Bine, ce naiba! răspunde Connie. Am înţeles, Myda.

- Cred c-am pierdut distracţia, băieţi, se plînge Bud. Bunicuţa Myda ne pregăteşte terenul.

Rîde chiar şi Dave. Mai tîrziu, cînd prin difuzor răzbate ţiuitul modulat ce conţine un întreg mesaj, se încruntă din nou.

- Astea erau lucrurile interesante... Sînt introduse ultimele corecţii, şi *Luna* confirmă calculele.

- L-am rulat, Dave, raportează Lorimer. E strîns, dar există cel puţin două opţiuni viabile. Asta dacă duzele principale sînt perfect funcţionabile...

- Le verificăm acum.

Este istovitor; au găsit o îndoitură la deflectorul unui lagăr al motorului babord şi au transpirat patru ore încercînd s-o îndrepte. Lorimer vede spaţiul abia pentru a treia oară, însă este

prea obosit ca să-i pese.

- Mai mult nu putem, îi opreşte în cele din urmă comandantul. Va trebui să compensăm psihic.

- O să reuşeşti, Dave, spune Bud. Hei, amintiţi-mi să schimb staţiile din costume.

Pe plan psihic... Lorimer revine în realitate, ghemuit în cabina mare şi aglomerată de pe *Gloria,* privind-o pe Connie. Au trecut ore de cînd visează?

- Vreo două minute, zîmbeşte femeia.

- Îmi aminteam momentul întîlnirii...

- Ah, da. N-o să-l uităm niciodată.

Nici eu... îl derulează din nou prin minte. Nesfîrşitele ore urmînd primei acceleraţii ce o zgîlţîise atît de puternic pe *Sunbird,* încît fuseseră nevoîţi să înghită pilule contra greţii... Vocea lui Judy citindu-le distanţele:

- Grozav, patru sute de mii... Nemaipomenit, *Sunbird* eşti aproape de trei, e sigur c-o să intri sub o sută... Dave izbutise, ca întotdeauna.

Sondajul lui Lorimer este zadarnic; abia după ce se vor stabiliza suficient pentru jetul final, va putea zări punctul cel luminos apărînd pe ecran. Îndreptîndu-se, dătător de speranţe, spre punctul teoretic de joncţiune.

- Acum e totul sau nimic.

Accelerarea finală transformă înaintarea într-un vîrtej teribil, cu stele rotindu-se înapoia hubloului. Pilulele nu sînt de nici un ajutor şi alimentarea duzelor stabilizatoare se defectează. Vomează cu toţii, înainte de-a reuşi pomparea manuală a combustibilului şi încetinirea deplasării.

- Gata, *Gloria.* Vino să ne iei. Aprinde luminile, Bud. Ne punem costumele.

Luptîndu-se cu greaţa, se îmbracă, cu gesturi intrate în rutină, în cabina strîmtă. Brusc, se aude glasul lui Judy:

- Te vedem *Sunbird* ! Îţi vedem luminile! Ne puteţi zări?

- Nu-i timp, spune Dave. Bud, pe jumătate echipat, arată spre hublou.

- Uite! Uitaţi-vă acolo!

Lorimer se holbează şi, înainte de-a voma, i se pare că vede o luminiţă palidă printre stelele rotitoare.

- Îţi mulţumim, Tatăl Nostru, rosteşte în şoaptă comandantul. Gata, doctore, dă-i drumu. Împachetarea!

Strădaniile de-a ieşi împreună cu modulele de propulsie şi nişte corzi îi împiedică să gîndească la altceva. Abia după ce plutesc, legaţi laolaltă şi propulsaţi de jetul lui Dave, Lorimer poate privi.

Soarele dispare în stînga. La cîţiva metri dedesubt, *Sunbird* se rostogoleşte gol, părînd absurd de mic. În faţa lor, infinit de departe, există un punctuleţ, prea galben şi neclar pentru a fi o stea. Se înfioară: este *Gloria,* pe tangenta de joncţiune.

- Îi daţi drumul, ? răsună Judy în căşti. Nu vrem să mai frînăm şi să consumăm combustibil. Pentru joncţiune, apreciem viteza de cincizeci de kilometri pe oră.

- În regulă. Dă-mi propulsorul tău, doctore.

- La revedere, *Sunbird,* adaugă Bud. Dă-i drumu', Dave.

Legat de cei doi bărbaţi masivi, Lorimer stă confortabil, ca un copilaş, tras peste abis. Are toată încrederea în maior, consideră că niciodată nu poate da greş, pierzîndu-se în spaţiu. Oare Dave îl dispreţuieşte? se întreabă Lorimer; tăcerea aceea reprezintă, parţial, dispreţul pentru cei ce pot utiliza numai simboluri, cei care nu stăpînesc materia?... încearcă să-şi înfrîneze spasmele stomacului.

Drumul este lung şi întunecos. *Sunbird* se transformă într-o luminiţă ştearsă, accelerînd treptat pe traiectoria spirală ce va lua sfîrşit în Soare, laolaltă cu preţioasele lor înregistrări, vechi acum de trei sute de ani... Împreună cu pachetul de fotografii şi scrisori pe care Lorimer l-a pus de două ori în buzunar, dar l-a lăsat de fiecare dată. Din cînd în cînd, se zăreşte *Gloria,* crescînd de la pîipîire la un vălmăşag de semiluni luminoase.

- Hopa, ia uite, rosteşte Bud. Nu-i de mirare că nu pot accelera, chestia asta-i un cargou. S-ar face bucăţi...

- Este o navă. Coarda e strînsă, doctore?

În căşti răsună vocea lui Judy:

- Vă zăresc luminile! Mă vedeţi? V-a mai rămas combustibil pentru frînare?

- Afirmativ la amîndouă, *Gloria,* răspunde Dave.

În acest moment, Lorimer e răsucit iarăşi spre înainte şi vede... o va revedea mereu: nava pe fundalul stelelor, iar pe partea ei întunecată luminiţele ce reprezintă femeile din cosmos, aşteptîndu-i. Trei... ba nu, patru; o lumină înaintează către ei. Dacă e asigurată cu un cordon, trebuie să se găsească

la cel puţin un kilometru depărtare.

- Salut, eu sînt Judy Dakar! Glasul sună apropiat. Mamă, ce mari sînteţi! Totu-i bine? Aveţi suficient oxigent?

- Nici o problemă.

În realitate, aerul este rînced şi umed; prea multă adrenalină... Dave porneşte iarăşi propulsoarele şi fata creşte brusc, venind către ei: un păianjen argintiu, legat de un fir. Costumul pare cochet şi flexibil; străluceşte precum oglinda, iar accesoriile sînt destul de puţin voluminoase. Minunile viitorului, Paragraful Unu, se gîndeşte Lorimer.

_ - Aţi reuşit, aţi reuşit! Legaţi-vă! Frînează!

- Ar trebui nişte cuvinte istorice, murmură Bud. Dacă ne lasă să vorbim.

- Bună, Judy, spune calm Dave. Mulţumim pentru primire.

- Contact! Strigătul ei le sparge urechile. Gata, Andy! Frînează, frînează... duza e-ncolo!

Sînt traşi cu forţă, descriind un arc de parabolă spre navă. Dave foloseşte ultima încărcătură de reacţie. Parabola se frînge.

- Nu mai face aşa! ţipă Judy. Oh, *iartă-mă.* Se agăţă de ei ca o maimuţică; Lorimer îi poate zări ochii, gura excitată. Incredibil. Ai grijă, nu-i întinsă!

- Zi, scumpo, vorbeşte baritonal Andy. Lorimer se răsuceşte şi-l vede departe, la capătul cordonului, trăgîndu-i încetişor. Bud se oferă să ajute, dar este refuzat.

- Doar ţineţi-vă, rosteşte o voce de matroană. În mod vădit, Andy nu face pentru prima oară operaţiunea. Se apropie, răsucindu-se încet, precum nişte peşti cosmici. Lorimer constată că nu mai poate distinge luminiţe!e *Sunbird-ului.* Cînd este smucit înapoi, *Gloria* s-a transformat într-un roi haotic de proeminenţe şi spiţe dispuse în jurul unui uriaş cilindru central. Zăreşte fel de fel de echipamente îngrămădite împrejurul navei. Nu seamană cu romanele ştiinţifico-fantastice.

Andy încolăceşte cordonul. Lîngă el pluteşte o altă siluetă. Pe măsură ce se apropie, Lorimer îşi dă seama că cei doi sînt destul de scunzi.

- Prindeţi cablul, le spune Andy. Urmează clipa de modificare a inerţiei.

- Bun-venit pe *Gloria,* maior Davis, căpitane Geirr şi doctore Lorimer. Sînt Lady Blue Parks. Cred că doriţi să intraţi cît mai repede. Dacă vă puteţi căţăra, daţi-i drumul, vom trage mai

tîrziu echipamentul.

- Mulţumim, doamnă.

Pun o mînă înaintea celeilalte pe cordonul principal. Acesta este rugos şi are o aderenţă perfectă. Judy îi priveşte din lateral, zîmbind larg în vreme ce înfăşoară cordonul. La ecluza de intrare în navă îi aşteaptă o siluetă mai înaltă.

- Salut, eu sînt Connie. Cred că putem intra cîte doi. Vreţi să veniţi cu mine, maior Davis?

Parc-ar fi un accident de avion, se gîndeşte Lorimer, pe cînd Dave o urmează pe femeie. Sînt dirijaţi de nişte fetiţe extrem de politicoase.

- Bordel cosmic, rînjeşte Bud. Ce zici de asta? Are chipul scăldat în sudoare. Lorimer îi face semn să intre; echipamentul lui este mai puţin greu.

Bud intră împreună cu Andy. Lady Blue aşteaptă lîngă Lorimer, iar Judy asigură cordonul lîngă bordaj. Nu pare a avea tălpi magnetice; poate că metalele feroase nu se mai utilizează în spaţiul cosmic. Judy începe să tragă cordonul principal cu un vinci simplu, manual, iar Lady Blue îl priveşte cu un ochi critic:

- Am făcut şi eu de-astea, îi spune Lorimer. Bărbatul distinge trăsături turtite şi ochi negri, strălucitori. Are impresia că este jumătate negresă.

- Trebuie să aranjez antena de la pupa. Judy pluteşte spre ei.

- Mai tîrziu, rosteşte Lady Blue. Amîndouă zîmbesc către Lorimer. Apoi chepengul se deschide şi bărbatul intră o dată cu Lady Blue. Ecluza se închide; se aude şuieratul aerului, iar costumul lui Lorimer se desumflă.

- Să te ajut?

Şi-a deschis casca, iar vocea este sonora şi vie. Lorimer apucă precaut încuietorile cu mănuşiie sale greoaie şi ea îi desface casca. Prima răsuflare îl surprinde, îi trebuie o clipă să recunoască aerul curat. Apoi se deschide chepengul interior şi pătrunde o lumină verzuie. Este condus înăuntru, înoată printr-un tunel scurt. Din faţă, de după un colţ, se aud glasuri. Se agaţă de un mîner şi se opreşte, simţind cum inima i se zgîrceşte în piept.

Cînd va da colţul, lumea pe care o ştie va fi moartă. Dusă, năruită, pierdută pe vecie o dată cu *Sunbird.* Va pătrunde, irevocabil, în viitor. Un om din trecut, un călător prin timp. în

viitor...

2.

Se împinge înainte.

Viitorul este un cilindru vast şi luminos, a cărui întreagă suprafaţă interioară e acoperită cu obiecte necunoscute şi frunze verzi. Înaintea lui pluteşte un spectacol straniu: Bud şi Dave, fără căşti, părînd enormi în costumele albe şi cu echipamentele auxiliare. Cîţiva metri mai departe se află două persoane cu capetele neacoperite, în costume lucitoare, şi o fată brunetă purtînd o salopetă roz, largă.

Toţi îi privesc, pur şi simplu cu gurile căscate, în expresii identice de surpriză plăcută. Chipul care trebuie să fie al lui Andy zîmbeşte larg, aidoma unui copil la grădina zoologică. Lorimer observă că este un băiat neaşteptat de tînăr, în ciuda vocii groase: voinic, blond, cu obrajii pufoşi. Lorimer constată că de-abia îndrăzneşte să privească femeia în roz şi nu poate spune dacă este uluitor de frumoasă sau obişnuită. Cea înaltă, cu costumul pe ea, are chipul lucios, banal.

De deasupra se aude un sunet incredibil, pe care izbuteşte să-l recunoască în cele din urmă: un cotcodăcit. Lady Blue apare lîngă ei.

- Gata, Andy şt Connie, terminaţi cu zgîitul şi ajutaţi-i să-şi scoată costumele. Judy, *Luna* e la fel de curioasă să afle ce s-a întîmpiat.

Tabloul revine ia viaţă. După aceea, Lorimer îşi aminteşte doar ochii: ochi strălucitori şi curioşi, măsurîndu-i cizmele, ochi zîmbitori la vederea echipamentului... şi, permanent, rîsetul acela sprinţar. Andy rămîne să-i ajute la dezechipat, clipind cînd vede garniturile, lucru pe care doctorul îl găseşte stînjenitor. Pare uşor şi sprinten în costumul său pe jumatate deschis. Lorimer se luptă cu ultimele legături, gîndindu-se, un băiat! Un băiat şi patru femei pe orbita solară, zburînd spre Marte în navele lor mari şi greoaie. Ar trebuie să se simtă umilit? Este doar recunoscător, acceptînd un halat scurt şi un flacon cu ceai, pe care cineva - Connie? - i-l întinde.

Judy cea în costum apare cu corzile lor. Bărbaţii îl urmează pe Andy prin alt coridor, Bud şi Dave ţinîndu-şi poalele halatelor mici. Andy se opreşte la un chepeng.

- Sera asta e a voastră, este toaleta voastră. E drept că veţi fi înghesuiţi, dar aveţi o grămadă de soare.

Înăuntru este o junglă strălucitoare; peste tot frunze, picături de apă sclipitoare, frunziş fremătînd. Ceva se mişcă brusc - o lăcustă.

- Răsuciţi mînerul ăsta, arată Andy două conducte intersectate. Pistonul tasează fecalele, intră într-un compost şi de-acolo iese pămîntul. Măzărichea aceea este azot greu - un oxidator excelent. Pompăm CO_2 înăuntru şi oxigen afară. E un Woolagong adevărat.

Priveşte critic modul în care Bud încearcă mecanismul.

- Ce-i un Woolagong? întrebă Lorimer zăpăcit.

- Oh, una dintre inventatoarele noastre. Unele invenţii de-ale ei sînt stranii. Cînd avem un dispozitiv de-ăsta îi zicem Woolagong. Zîmbeşte. Puii mănîncă seminţele, iar insectele şi şopîrlele se hrănesc cu frunze. Cînd o seră intră în zona de întuneric, culegem recolta. Cu atîta lumină, cred că putem creşte o capră, nu? Voi nu aveaţi animale pe navă, aşa-i?

- Nu, răspunde Lorimer, nici măcar o iguană.

- Ne-au promis un ponei Shetland, de Crăciun, zice Bud. Surprins, Andy li se alătură rîsetelor.

Lorimer are capul înceţoşat; vinovată nu este numai oboseala; anul petrecut în *Sunbird* i-a atrofiat capacitatea de receptare a noului. Foloseşte Woolagongul, apoi ies toţi trei şi merg în cabina de comandă a *Gloriei,* unde Dave ţine un scurt discurs către *Luna* şi i se răspunde cu graţie.

- Acum trebuie să oprim abaterea de la traiectorie, rosteşte Lady Blue.

Lorimer a observat bine, este o mulatră de vîrstă mijlocie. Connie pare şi ea de origine exotică; celelalte sînt tipuri europene.

- Să vă aduc ceva de mîncare, zîmbeşte cald Connie. După aceea, poate că doriţi să vă odihniţi. V-am rezervat toate paturile. Vorbeşte cu un accent identic cu al celorlalte.

Cînd ies din cabină, Lorimer zăreşte ochii lui Dave şi înţelege cum se simte maiorul ca pasager al unei nave străine; fără să deţină comanda, fără să decidă traiectoria, fără să audă comunicaţiile cu solul.

Aceasta este ultima observaţie coerentă a doctorului; alături de gustul minunat al unor mîncăruri ciudate. Este condus prin sala de gimnastică, spre puţul de la dormitorul-tambur. Sînt şase orificii aidoma unor irisuri; trece prin cel indicat şi ajunge

înaintea unei saltele. În perete sînt fixate rafturi şi o masă.

- Pentru excreţii... Prin iris intră braţul lui Connnie, indicînd un fel de saci. Dacă ai vreo problemă, scoate capul şi strigă. Apa este aici.

Lorimer pluteşte pur şi simplu către saltea, prea obosit ca să rnai răspundă. Spre uimirea sa, plutirea începe în mod curios să se îngreuieze; tăcut, tamburul a pornit să se rotească. Cade recunoscător pe saltea, din ce în ce mai „greu”. Aproape o zecime de g, se gîndeşte, poate mai mult şi continuă să crească. Se prăbuşeşte în cel mai odihnitor somn pe care l-a avut în anul acesta lung şi obositor.

Abia a doua zi, află că în cabina de gimnastică au fost Connie şi altele două, rotind tamburul oră după oră, fără pauză sau efort, pălăvrăgind în timpul mersului.

Cum vorbesc, îşi spune, revenind în prezent. Zgomotul supărător îi redeşteaptă amintiri, vocile lui Ginny, Jenny şi Penny la telefonul din bucătărie, mai înainte glasul mamei, al lui Amy, soră-sa... Interminabile... Despre ce pot oare vorbi, discuta întruna?

- Despre ce? Despre orice, se aude de lîngă el vocea, acum reală, a lui Connie. E normal să împărţim totul.

- Normal... Ca furnicile, se gîndeşte. Îşi agită antenele ori de cîte ori se întîlnesc. Unde-ai fost, ce-ai tăcut? Taca-taca. Cum te simţi? Ah, aşa şi aşa... la-la-la, taca-taca. Precum un stup. Femeile n-au simţul respectului de sine. Spun orice, nu contează strategia cuvintelor, pericolul întunecat al rostirii „lucrurilor” pe nume. Nu se pot abţine.

- Furnici, albine... Connie rîde, arătîndu-şi dintele spart. Ne vezi, realmente, ca pe nişte insecte, aşa-i? Pentru că sîntem femei?

- Vorbeam cu glas tare? Iartă-mă… îşi alungă visele.

- Nu, n-ai de ce să te scuzi. E trist să auzi despre sora ta, despre fetele tale şi despre... despre soţia ta. Cred că erau minunate... Eşti foarte dîrz.

Dar se gîndise numai o clipă la Ginny şi la ele... ce bolborosise? Ce efect avea drogul?

- Ce ne faceţi? întreabă alarmat, aproape furios, trezit acum.

- E-n regulă, zău... îi atinge mîna, caldă şi puţin sfioasă. Îl folosim cînd vrem să aflăm ceva. De obicei, este plăcut. E un

compus al levenoraminei, un anti-inhibant; nu te înceţoşează, ca alcoolul. Ai să vezi, în curînd vom fi acasă. Avem responsabilitateă de-a cunoaşte şi înţelege, dar voi sînteţi închişi înăuntrul vostru. Îl priveşte blînd. Nu te simţi rău, nu-i aşa? Avem antidotul...

- Nu... Deja, panica i-a dispărut. Explicaţia femeiii pare suficient de raţională. Nu sîntem închişi, rosteşte, sau încearcă să rostească el. Vorbim... Caută un cuvînt care să acopere logica, restrîngerea masculină. Poate obiectivitate? Vorbim atunci cînd avem ceva de spus... Fără nici o legătură, îşi aminteşte de Forrest, un coordonator al misiunii, celebru pentru bancurile lui macabre. Altfel s-ar strica totul, adaugă Lorimer. Aţi zbura din sistem... Nu este exact ceea ce dorea să spună, dar o lasă aşa.

Brusc, din colţuri opuse ale cabinei răsună vocile lui Dave şi Bud, deşteptînd în mintea sa povestirea răului. Nu ne cunosc, se gîndeşte. Ar trebui să fie atente, să se oprească... Totuşi se simte prea senin, doreşte să reflecteze asupra noilor înţelesuri ale celor ştiute, asupra schemei, în sfîrşit întrezărită.

- Mă simt lucid, izbuteşte să spună. Vreau să mă gîndesc...

Connie pare încîntată.

- Denumim asta efect ataraxic. E atît de plăcut...

Ataraxia, calmul filozofic... Da. Însă în adîncuri se ascund monştri, gîndeşte, sau chiar rosteşte el. Partea întunecată... Partea întunecată a lui Orren Lorimer, un ego fierbinte, neclar şi complex, aşteptînd strunit din scurt. Sînt atît de vulnerabile... Nu ştiu ce le putem face... Un vălmăşag de imagini: Judy răstignită în cabina de gimnastică, fără salopeta roz, deschisă lui. Imagini rapide cu ei trei preluînd controlul navei, legînd femeile, neajutorate, zbătîndu-se, violate. Echipajul... ocupă staţia-satelit, porneşte cu o navetă spre Pămînt. Ostateci... Să facă orice, nici o apărare, indiferent... Bud a spus asta? Dar Bud nu ştie, îşi aminteşte el. Dave bănuieşte că se ascunde ceva, însă crede că-i vorba de socialism sau de ceva păcătos. Cînd vor afla...

Cum a descoperit el? Plur şi simplu ascultînd, toate lunile astea. Le ascultă pălăvrăgelile mai mult decît ceilalţi, „fraternizînd” cum spune Dave... Desigur, la început ascultau cu toţii. Ascultau, priveau şi reacţionau neajutoraţi înaintea

trupurilor de femei, curbele moi, atît de aproape sub veşmintele subţiri, amăgitoare, gurile şi ochii magnetici, mirosul lor, atingerea electrizantă. Urmărindu-le cum se ating între ele, cum îl ating pe Andy, rîzînd, dispărînd în cabina lor comună, tăcuţi. *Ce se întîmplă? Pot? Nevoia... am nevoie...*

Puterea lor, resentimentul feroce... Bud murmura şi mîrîia fără de înţeles, în ciuda avertizărilor maiorului. Continua să-l şicaneze pe Andy, pînă cînd Dave interzisese orice aluzie, însuşi Dave era vizibil încordat şi citea mult din Biblia sa. Lorimer îşi descoperi propriul trup, luîndu-se după femei precum un ogar asmuţit, sperînd, pentru numele lui Cristos, că în cuşete nu existau microfoane.

Tot ce aflaseră fusese că instrucţiunile Mydei trebuie să fi fost extreme. Implacabil, atmosfera era antiseptică, iar discreţia impenetrabilă. Andy ignora politicos orice iscodire. Nici un cuvînt sau faptă nu le dezvăluise ce se petrecea, dacă se petrecea ceva; Lorimer îşi amintea perfect weekend-ul petrecut în tabăra de cercetaşi a lui Jenny. Antrenamentul masculin le venise prompt în ajutor şi se resemnaseră cu ideea încheierii misiunii pe un super-*Sunbird* grotesc, înconjuraţi de o ceată de cercetaşi şi cercetaşe.

Altfel, primirea, lor nu putea fi mai ospitalieră. Vizitaseră nava şi aveau propria lor „cameră de zi” într-o magazie dezafectată. Intrau cînd doreau în cabina de control. Lady Blue şi Andy le dăduseră caiete de sarcini şi manuale şi le explicau fiecare circuit şi dispozitiv dinăuntrul sau dinafara *Gloriei. Luna* le transmisese o grămadă de texte ştiinţifice şi date asupra sateliţilor. Tocmai au terminat, cînd îi strigătelor şi coloniilor de pe Marte şi Lună...

Dave şi Bud plonjaseră într-un desfrîu ingineresc. Aşa cum bănuiseră, *Gloria* este acţionată de o centrală de fisiune folosind minerale lunare. Propulsia ionică este doar cu puţin superioară modelelor experimentale din timpul lor. Deocamdată, minunile viitorului par constituite numai din modificări ingenioase.

- E primitivă, le spune Bud. N-au făcut altceva decît să sacrifice totul în favoarea unei funcţionări simple şi uşor de întreţinut. Pe cuvîntul meu, dacă nu pot alimenta manual combustibilul... Să nu mai vorbesc de armături! I-un exces de excese.

În curînd, interesul tehnic al lui Lorimer dispare. Ceea ce doreşte într-adevăr este să fie singur un timp. Face o încercare jalnică de-a trece în revistă cele cîteva aparent noi descoperiri din domeniul său, dar constată că nu se poate concentra. Ce dracu', îşi spune, de trei sute de ani nu mai sînt fizician. Se simte uşurat că a scăpat de celula strîmtă din *Sunbird*; a deprins obiceiul să plutească de unul singur prin navă, să folosească excelentul telescop de 400 mm, să observe ciudăţeniile echipajului.

Cînd descoperă că Lady Blue joacă şah cu plăcere, instaurează o rutină de două jocuri pe săptămînă. Personalitatea femeii îl intrigă; are rezerva şi aura unei autorităţi. Deşi l-a oprit pe Bud să-i spună „căpitan".

- Aici nu comandă nimeni... în termenii voştri. Sînt doar cea mai bătrînă. Bud revine la „doamnă".

Are un stil solid, poziţional, ceva mai dezordonat decît al unui bărbat, dar cu capcane elegante. Lorimer află surprins că nu există decît o deschidere nouă, un gambit interesant al damei, denumit Dagmar. În trei secole doar o singură noutate în privinţa teoriei deschiderilor? Cînd ceilalţi se întorc, după ce i-au ajutat pe Andy şi Judy Paris să repare un transformator auxiliar, le comunică cele aflate.

- Nici în alte privinţe n-au făcut prea multe, spune Dave. Scuză-mă, Andy, dar majoritatea lucrurilor noi datează dinainte de epidemie. Programul spaţial pare că bate pasul pe loc. La proiectul cu Titan lucraţi de optzeci de ani.

- O s-ajungem şi acolo, zîmbeşte Andy.

- Hei, Dave, rosteşte Bud. Judy şi cu mine vă provocăm la un bridge, pe următorul prînz cu pui. Cine pierde mănîncă şopîrlele.

Mîncarea este extraordinară. Lorimer se învîrte prin bucătărie, ajutîndu-i pe cei care gătesc, gustînd din seminţele şi rădăcinile preparate, ascultînd pălăvrăgelile. Îi plac pînă şi şopîrlele. A început să se îngraşe, ca şi ceilalţi. Dave hotărăşte dublarea exerciţiilor fizice.

- Vrei să mergem pe jos pînă acasă, Dave? răcneşte Bud. Însă lui Lorimer îi place, pedalează sau merge pe tambur, în vreme ce femeile discută sau ascultă benzile. Muzică familiară: identifică un amalgam ciudat de Haendel, Brahms, Sibelius, prin Strauss pînă la balade şi jazz-rock. Fără versuri. Totuşi, el a

selectat o sumedenie de texte informative.

Din istoria promisă află mai multe despre epidemie. Se pare că a fost un virus aerian, scăpat din laboratoarele militare franco-arabe, care a suferit o mutaţie datorită poluării aerului.

- Aparent a afectat numai celulele reproducătoare, le spune lui Dave şi Bud. Mortalitatea n-a crescut, dar sterilitatea a devenit aproape universală. Probabil o substituţie moleculară în codul genetic al gameţilor... Efectul principal pare să fi avut loc asupra bărbaţilor. Se menţionează reducerea naşterilor de băieţi, ceea ce sugerează că distrugerea a avut loc asupra cromozomului Y, fatal pentru fetusul mascul.

- Mai e periculos, doctore? întreabă Dave. Ce-o să ni se întîmple cînd ajungem jos?

- Nu se ştie... Acum rata natalităţii e normală, cam doi la sută şi-n creştere. Totuşi poate că populaţia actuală este imună. N-au utilizat nici un fel de vaccinuri.

- Există o singură cale de-a afla, rosteşte grav Bud. Mă ofer voluntar.

Maiorul de-abia îl priveşte. Extraordinar, se gîndeşte Lorimer cum încă mai comandă. Fără forţă, pentru Dumnezeu! O echipă unită...

De asemenea, istoria menţionează răzmeriţele şi luptele ce-au avut loc în toată lumea, atunci cînd umanitatea s-a descoperit sterilă. Oraşe bombardate şi incendiate, masacre, panică, violuri în masă şi răpiri de femei, armate devastatoare de bărbaţi disperaţi, culte sîngeroase... Nebuni... Totul însă foarte pe scurt, acum mult timp... Liste onorifice. „Veşnici recunoscători bravilor care au păstrat Laboratorul Medical Denver”... După aceea, drama procurării de heliu pentru dirijabile.

După trei sute de ani totul este praf, se gîndeşte. Ce cunosc eu despre îngrozitorul război de trei sute de ani, desfăşurat cu trei secole înainte mea? *Războaiele au devastat Europa vreme de două generaţii...* Nici măcar un nume.

Descrierea organizării politico-economice este şi mai sumară. Aşa cum spunea şi Myda, se pare că n-au guverne.

- Este o formă de sistem similară unui credit social liber acceptat, îi spune lui Dave. Ceva ca o zonă de trecere permanentizată. O construiesc încetişor. Bineînţeles, n-au nevoie de armată. Nu-s sigur dacă au măcar bani, sau dacă

recunosc proprietatea privată. Am observat o referinţă favorabilă la comunismul chinez timpuriu, adaugă şi-l vede pe maior strîmbîndu-se. Totuşi, nu-s legaţi de o comunitate. Călătoresc mult. Cînd am întrebat-o pe Lady Blue despre poliţia şi sistemul lor de legi, mi-a spus sâ aştept şi să discut cu istoricii de profesie. Registratura aceea pare a fi tocmai aşa ceva şi nu un organ politic.

- Asta e o chestie, Lorimer, spune cu gravitate Dave. Nu mai insista. Nu ne destăinuie totul.

- Aţi văzut că nu vorbesc niciodată despre soţii lor? rîde Bud. Le-am întrebat pe vreo două ce le fac bărbaţii, şi pe cuvînt dacă n-au stat să se gîndească. Da' toate au copii. Să mor eu, dacă acolo jos nu-i ceva de groază, chiar dacă bătrînu' Andy se poartă de parcă n-ar şti pentru ce-i făcută chestia aia...

- Geirr, cît timp mai sîntem pe această navă, nu doresc să te mai interesezi de viaţa lor particulară. Niciunul din voi. E un ordin!

- Poate nu există familii. Le-aţi auzit vreodată vorbind despre o alta că s-ar fi măritat? Şi ăsta-i singurul lucru din capul unei gagici. Fiţi atenţi că au intervenit nişte schimbări...

- Era de aşteptat ca relaţiile sociale să se fi modificat într-o oarecare măsură, rosteşte Lorimer. În primul rînd, multe femei lucrează în industrie, cum îi zic ei. Dar în acelaşi timp există şi familii: de exemplu, Lady Blue are o soră într-o fabrică de aluminiu şi alta într-un spital. Mama lui Andy este pe Marte, iar sora lui lucrează la Registratură. Connie are unul sau mai mulţi fraţi în flota de pescuit de lîngă Bilexi, iar sora ei o va înlocui pe navă în următoarea călătorie; acum e la incubatoare.

- Ăsta-i vîrful aisbergului...

- Nu cred că vîrful aisbergului e foarte sinistru, Dave.

Totuşi, pe undeva, începe să-l frămînte şi pe Lorimer. Lipsesc multe evenimente. Căsătorii, idile, necazuri cu copiii, gelozii, probleme financiare, poziţii sociale, avere, bani, boli, chiar înmormîntări - toate nimicurile cotidiene care o ocupau pe Ginny şi prietenele ei par să fi dispărut din conversaţiile acestor femei... Dispărut. Să aibă Dave dreptate? Să li se ascundă ceva, un aspect semnificativ?

3.

- Sînt surprins că limbajul a rămas acelaşi, îi spune într-o zi lui Connie, în timpul exerciţiilor fizice.

- Ah, am avut grijă de asta. Urcă pe un spalier superior fără să folosească mîinile. Ar fi fost o pierdere îngrozitoare dacă n-am fi putut înţelege cărţile. Ştii, copiii învaţă de pe aceleaşi benzi originale... Bineînţeles, sînt şi unele cuvinte de origine mai recentă, un jargon, dar educatorii noştri au învăţat textele clasice pe dinafară; asta ne ţine laolaltă.

Judy Paris intervine de pe bicicletă:

- Voi, copii dragi, nu veţi cunoaşte niciodată opresiunile pe care le-am suferit, declamă ea ironic.

- Judy astea vorbesc prea mult, face Connie.

-- Recunoaştem. Amîndouă izbucnesc în rîs.

- Atunci, înseamnă că mai citiţi aşa-zisele mari opere ale noastre, literatura şi poezia? întreabă Lorimer. Ce citiţi, H.G. Wells? Shakespeare? Dickens... î-î-î... Balzac, Kipling, Brian? Tuşeşte: Brian fusese o carte favorită a lui Ginny. Cînd citise el însuşi pentru ultima oară din Shakespeare?

- Ah, istoricele, spune Judy. Cred că sînt interesante. Aspre. Nu sînt prea realiste. Bănuiesc că pentru voi erau, adaugă ea generoasă.

Apoi încep să discute dacă lumina nu este prea puternică la cloşti, lăsîndu-l pe Lorimer să se întrebe cum au ajuns să-şi piardă realitatea, toate cele considerate de el drept eternele adevăruri ale fiinţei umane. Dragostea, conflictul, eroismul, tragedia... „nerealiste”, cu toatele? În sfîrşit, membrii unui echipaj spaţial n-au fost niciodată oameni de cultură; totuşi, femeile citesc mai mult... Ceva *s-a schimbat,* simte asta. Ceva destul de important pentru a afecta natura umană. Poate o dezvoltare fizică; o mutaţie? Ce se află, în realitate, sub hainele acelea largi?

Cele două Judy îi oferă încă un crîmpei.

Face exerciţii alături de ele, ascultînd cum vorbesc despre o persoană legendară, numită Dagmar.

- Cea care a inventat deschiderea la şah? întreabă Lorimer.

- Da. Face orice; cînd e bună, e nemaipomenită.

- Era şi rea cîteodată?

Una dintre Judy rîde.

- Îi poţi spune „problema Dagmar”. Are tendinţa de-a organiza totul. E grozav cînd reuşeşte, dar adesea o ia razna; se crede regină, sau cine ştie ce... Dup-aia trebuie să întindă plasa

de fluturi.

Totul la timpul prezent... însă Lady Blue zicea că Gambitul Dagmar este vechi de un secol.

Longevitate, se gîndeşte; Dumnezeule, asta ne ascund. Să zicem că au o perioadă de viaţă dublă sau triplă faţă de cea normală; asta ar schimba cu siguranţă psihologia umană, le-ar atecta multe dintre reacţii. Poate o maturitate întîrziată? Cînd am plecat noi existau cercetări asupra întineririi celulei endocrine. Ce vîrstă au fetele astea, de pildă?

Caută o întrebare, dar Judy Dakar intervine:

- Eram în creşă cînd a luat-o razna, însă e bună, mai tîrziu am iubit-o.

La început, Lorimer nu înţelege despre cine-i vorbă.

- E aceeaşi Dagmar? întrebă el. Trebuie să fie foarte bătrînă.

- Ah, nu... e sora ei...

- Soră după o sută de ani?

- De fapt, fiica sorei ei. *Nepoata* ei. Începe să pedaleze mai repede.

- Astea-s Judy, spune din spate sora ei geamănă.

Încă o soră... Toţi despre care aude par să aibă un număr extraordinar de surori. O aude pe Judy Paris adresîndu-se surorii ei gemene:

- Cred că mi-o amintesc pe Dagmar de le creşă. Ea a început cu uniformele. Culori şi numere pentru toţi...

- Nu se poate, nu erai născută, răspunde Judy Dakar.

Din nou linişte.

Lorimer se răsuceşte şi le priveşte. Două chipuri îmbujorate făcînd acelaşi gest: scuturarea parului negru din ochi. Identic... Totuşi, Dakar nu pare niţel mai matură, chipul ei puţin mai ridat?

- Credeam că sînteţi gemene...

- Ah, Judy vorbesc multe, spun ele - zîmbesc vinovate.

- Nu sînteţi surori, murmură el. Sînteţi ceea ce noi numeam cloni.

Tăcere.

- Mda, face Judy Dakar. Noi le numim surori. Of, mamă! Nu trebuia să-ţi spuneam; Myda zicea c-o să vă tulbure. E adevărat că pe vremea voastră era interzis?

- Da. Experimentele cu vieţi omeneşti erau considerate

imorale. Personal însă nu mă simt lezat.

- Ah, asta-i minunat, rostesc amîndouă. Noi te considerăm diferit, continuă Judy Paris, eşti mult mai u... mai asemănător nouă. Te rog, nu ie spune celorlalţi, vrei? *Te rog!*

- A fost un accident faptul că am fost amîndouă aici, adaugă Judy Dakar. Myda *ne-a prevenit.* Nu mai poţi aştepta puţin? Două perechi identice de ochi negri îl imploră.

- Bine, încuviinţează el, încetişor. Deocamdată, nu le voi spune prietenilor mei. Dar dacă vă păstrez secretul, va trebui să-mi răspundeţi la cîteva întrebări. De exemplu, cîţi oameni sînt creaţi artificial, în felul ăsta?

Începe să-şi dea seama că este puţin tulburat. La dracu', Dave are dreptate, ni se ascund unele lucruri. Această bravă lume nouă este oare populată de sclavi sub-umani, conduşi de creiere atotstăpînitoare? Zombi decorticaţi, muncitori lipsiţi de stomac sau sex, cortexuri umane conectate la maşini? Prin minte i se perindă experimente monstruoase. Fusese iarăşi naiv. Femeile acelea, aparent normale, puteau fi grănicerii unei lumi hidoase.

- Cîţi?

- Sîntem numai unsprezece mii, vorbeşte Judy Dakar. Cele două Judy se privesc, confirmîndu-şi ceva din ochi. Nu sînt obişnuite cu minciunile, se gîndeşte Lorimer, oare e bine? Judy Paris îi distrage atenţia:

- Nu putem înţelege de ce vă împotriveaţi experimentelor...

Lorimer încearcă să le spună, să le explice oroarea manipulării unor identităţi umane, a creării de viaţă anormală. Ameninţarea individualităţii, puterea înspăimintătoare pentru mîinile unui dictator.

- Dictator? îl îngînă una dintre ele. Le priveşte chipurile şi explică:

- Cînd pui oamenii să facă lucruri cu care nu sînt de acord. Cred că-i trist...

- Exact asta gîndim despre voi, izbucneşte Judy cea tînără. De unde ştiţi *cine sînteţi* voi ? Sau, cine este oricare altul? Sînteţi toţi singuri, fără surori cu care să puteţi împărţi! Nu ştiţi ce aţi putea face, sau ce ar fi interesant de încercat... Voi toţi, amărîţi... vă poticneaţi, căutîndu-vă calea, şi munceaţi în zadar!

Glasul îi tremură. Uimit, Lorimer vede că femeile au ochii umezi.

- Mai bine, să... să-i dăm drumul, spune cealaltă Judy.

Pornesc iarăşi tamburul şi, încetul cu încetul, Lorimer află amănuntele. Nu sînt embrioane sigilate în eprubete, zic ele indignate. Mame ca toate mameie, mame tinere, cele mai bune. Nucleul somatic al unei celule este implantat într-un ovul fără nucleu şi reîmplantat în pîntece. Ambele au fost însărcinate cu cîte două „surori”, imediat ce ieşiseră din adolescenţă şi le-au crescut o vreme, pînă au plecat. Creşele sînt permanent pline cu mame. Rîd, auzind ideea lui referitoare la longevitate; cu excepţia unor norme mai sănătoase de viaţă, nu s-a îmbunătăţit nimic.

- De obicei, atingem nouăzeci de ani, îl asigură ele. Recordul nostru a fost Judy Eagle, care a avut o sută şi opt. Dar spre sfîrşit era senilă.

Iniţial, donarea datează de la epidemie. A făcut parte din primele eforturi de salvare a rasei, atunci cînd nu s-au mai născut copii.

- Absolut perfect, spun ele. Avem fiecare cîte o carte; e o bibliotecă întreagă. Toate înregistrările. Noi avem cartea lui Judy Shapire. Dakar şi Paris sînt prenumele noastre, acum numele se dau după oraşe. Rîd amîndouă, încercînd să nu vorbească simultan despre modul cum fiecare Judy adaugă memoria individuală, aventurile, problemele şi descoperirile ei în genotipul comun tuturor.

- Orice greşeală este folositoare celorlalte. Bineînţeles, încerci să nu greşeşti... sau măcar să faci o greşeală *nouă.*

- Unele din bătrîne nu sînt prea realiste, continuă cealaltă. Presupun că pe vremuri lucrurile erau altfel... Noi extragem părţile care ne plac mai mult. Şi lucrurile practice; toate Judy trebuie să se păzească de un cancer al pielii.

- Însă trebuie să citim totul la fiecare zece ani, spune Judy Dakar. E inspirator! Pe măsură ce îmbătrîneşti, înţelegi lucruri pe care nu le-ai priceput înainte.

Derutat, Lorimer încearcă să-şi închipuie cum ar fi să audă vocile -nenumăraţilor Orren Lorimer răspîndiţi de-a lungul a trei secole. Lorimeri care au fost matematicieni sau instalatori, artişti, vagabonzi sau criminali. Explorarea şi completarea permanentă a personalităţii. Apoi o duzină de Lorimeri trăind

simultan: Lorimeri bătrîni, Lorimeri copii... Cît despre nevestele şi copiii celorlalţi Lorimeri... le-ar accepta, sau le-ar respinge? Nu ştie.

- Voi v-aţi făcut înregistrările?

- Nu, sîntem prea tinere. Doar notiţe, în caz de accident.

- Noi vom apărea în ele?

- Precis! Rîd voioase, după aceea devin seriose: N-o să ne divulgi, cu adevărat? întreabă Judy Paris. Va trebui să-i mărturisim lui Lady Blue ce-am făcut. Uf! Dar *n-o să le povesteşti* prietenilor tăi?

Nu le-a povestit, se gîndeşte acum, revenind în prezent. Lîngă el, Connie bea cidru dintr-un flacon. Constată că şi el ţine unul în mînă. Totuşi, nu le-a spus absolut nimic.

- Judy vor vorbi... Connie clatină din cap, zîmbitoare. Lorimer înţelege că a destăinuit totul.

- Nu contează, i se adresează femeii. Oricum aş fi ghicit. Erau prea multe indicii... Invenţiile Woolagong-elor, grijile Mydei, Janele sînt creierii, Billy Dee-ii lucrează atît de greu... Am auzit şase povestiri diferite despre hidrocentrale electrice construite, îmbunătăţite sau conduse de una şi aceeaşi Lala Singh. Modul vostru de viaţă... astea mă interesează mai mult decît pe un fizician obişnuit, adaugă el. Toţi sînteţi donaţi, aşa-i? Toţi... De exemplu, cu ce se ocupă Connie-le?

- Ai priceput într-adevăr! îl priveşte aidoma unei mame al cărei copil a făcut o obrăznicie inteligentă. În sfîrşit... Connie sînt experte în agricultură, în ferme, creşterea plantelor şi animalelor. Cele mai multe avem nume de plante. Pe mine mă cheamă Veronica. Desigur, slăbiciunea noastră sînt creşele. Mania lucrurilor mititele. Avem tendinţa de-a ne concentra asupra celor mici şi vulnerabili.

Ochii ei calzi poposesc asupra lui Lorimer, care se crispează involuntar.

- Ne controlăm însă... Rîde din inimă. Nu toate sîntem aşa. Există Connie inginere, şi avem două surori mai tinere care îndrăgesc metalurgia. Genotipul are posibilităţi fascinante atunci cînd încerci. Constantia Morelos, cea originală, a fost chimistă; cîntărea patruzeci şi cinci de kilograme şi nu văzuse în viaţa ei o fermă. Connie îşi priveşte braţele puternice: A fost ucisă de nebuni; s-a luptat cu arma în mînă. E greu de înţeles... Am o soră, Timothy, care se ocupă de dinamitări şi-a făcut două

canale, fără să fie măcar o andy.

- O andy, repetă bărbatul.

- Oh, Doamne!

- Am bănuit şi asta. Tratamente androgine timpurii.

Ea încuviinţează ezitînd.

- În unele munci aveam nevoie de forţa musculară. Cîteva... oricum, Kay sînt destul de puternice. Uf! Se îndreaptă de spate şi se îndoaie de parcă ar avea crampe. Oh, sînt atît de bucuroasă că ştii... Era extrem de greu. Nu puteam nici să cîntăm...

- De ce nu puteaţi?

- Ne interzisese Myda; era convinsă că vom face greşeli. Trebuiau schimbate multe cuvinte. Cîntăm foarte mult... Fredonează încetişor cîteva măsuri.

- Ce fel de cîntece aveţi?

- O, de toate felurile. De aventuri, de muncă, de leagăn, de hoinăreală, de necaz, glumeţe... orice fel.

- Dar cîntece de dragoste? se hazardează Lorimer, mai există dragostea?

- Bineînţeles, cum să nu iubim? îl priveşte şovăitoare. Totuşi, poveştile de dragoste rămase de la voi sînt atît de... nu ştiu... stranii... Macabre, şi ciudate. Nu seamăna deloc cu iubirea... Bineînţeles, avem cîntece de dragoste renumite. Unele sînt, şi ele, triste: Cel al lui Tamil şi Alcmene O, care au fost sortite iubirii. Şi Connie sînt niţel sortite. Zîmbeşte sfioasă: Ne place să fim cu Ingrid Anders. Plăcerea e mai mult de partea noastră. Sper că în călătoria mea următoare va fi o Ingrid... E atît de atrăgătoare, ca un diamant micuţ...

În jurul lui, sensurile explodează, scînteind întrebări. Dar mai întîi, Lorimer vrea să completeze fundalul întunecat.

- Unsprezece mii de genotipuri, două milioane de fiinţe... asta face, în medie, cîte două sute din fiecare. Ea încuviinţează. Presupun că variază... Există mai multe de un anumit fel?

- Da... unele tipuri nu mai sînt viabile. Însă n-am pierdut nici unul din cele iniţiale. Au încercat să păstreze toate genele. Avem din toate rasele importante şi o grămadă de tipuri izolate din cele mai mici. Eu, de pildă, provin din ramura caraibiană. Desigur, n-o să ştim niciodată ce s-a pierdut... Totuşi, realmente, unsprezece mii este o cifră... încercăm să le cunoaştem pe toate celelalte, e un hobby.

Ataraxia este străbătută de un fior. Unsprezece mii, punct. Aceasta este adevărata populaţie a Pămîntului. Se gîndeşte la două sute de femei înalte, măslinii, cu nume de plante, încîntate de două sute de Ingrid mici şi inteligente; două sute de Judy vorbăreţe, două sute de Lady Blue sigure pe ele, două sute de Margo, Myda şi toate celelalte. Se cutremură. Urmaşii, fericitul cortegiu funerar al rasei umane.

- Deci aşa se încheie evoluţia, rosteşte el sumbru.

- Nu! De ce? A încetinit doar. Cred că facem totul mai încet decît voi. Ne place să experimentăm *pe de-a întregul.* Avem timp. Se întinde din nou, zîmbind: Avem tot timpul.

- Dar nu mai aveţi genotipuri noi. E sfîrşitul.

- Ba da, acum avem. În secolul trecut au reuşit să obţină combinarea nucleelor haploide. Putem realiza o celu!ă-ou striată cu funcţia polenului, Spune ea mîndră. Adică spermă. Este dificil, nu reuşeşte întotdeauna... însă acum am descoperit amîndoi X viabili, şi vom porni peste o sută de tipuri noi. Bineînţeles, le va veni greu fără surori. Donatorii încearcă să le ajute...

Peste o sută, se gîndeşte el. Da. Poate că... Dar „amîndoi X viabili”... Ce voia să spună? Pesemne că se referea la epidemie. Izbutise să afle că-i afecta în principal pe bărbaţi. Creierul încearcă să rezolve noua problemă, ignorînd un sunet îndepărtat, ce caută să-l distragă.

- Afectată a fost o genă, sau mai multe, a cromozomului X, ghiceşte el cu voce tare... nu cromozomul Y. Iar caracteristica mortală a fost regresivă, aşa-i? Un timp n-au existat nici un fel de naşteri, pînă cînd s-au refăcut unii din bărbaţi, sau au fost izolaţi timp suficient de lung pentru a putea produce gameţi sănătoşi, purtători de X. Însă femeile, deşi au o rezervă imensă de ovule, n-au mai putut regenera reproducerea, în urma împreunării cu masculii refăcuţi, se năşteau numai fetiţe, deoarece femela are doi X, şi gena incompletă a mamei e compensată de un X al tatălui. Dar cromozomul masculin este XY şi el primeşte doar un X imperfect din partea mamei. Asta e insuficienţa mortală: fetusul masculin nu mai exista... O planetă de fete, şi bărbaţii murind. Puţinii rămaşi viabili au murit demult.

- Realmente ai înţeles, spune femeia admirativ.

Zgomotul exterior se amplifică; refuză să-l audă, mai sînt cîteva probleme.

- De aceea, am duce-o perfect pe Pămînt. Nici o problemă... Teoretic, ne putem recăsători şi întemeia familii, ba chiar să avem fiice.

Da, încuviinţează Connie. Teoretic...

Brusc, zgomotul îi depăşeşte sistemele de apărare şi devine glasul lui Bud Geirr, cîntînd gălăgios. Pare beat. Răsună dinspre sera principală, folosită pentru cultivarea legumelor, nu ca grup sanitar. Lorimer se simte puţin alarmat. Dave ar trebui să fie atent la Bud. Se pare însă că şi Dave a dispărut; îşi aminteşte că se îndrepta, împreună cu Lady Blue, spre cabina de comandă.

- SOARELE STRĂLUCE PESTE-O FAATĂ DULCEEE, zbiară Bud.

Trebuie făcut ceva, se decide cu durere Lorimer. Se mişcă cu greu.

- Nu te agita, spune Connie. E Andy cu ei.

- Nu ştiţi... habar n-aveţi ce-aţi stîrnit... Se împinge către chepengul serei.

- IARĂ CÎND O PRIIINDE, COW-BOYU' O-NTIINDE... Rîşet general din seră. Lorimer bîjbîie prin jungla verde. Dincolo de hăţişul din fasole îi vede pe Bud înotînd, cu gesturi exagerate, după Judy Paris. Andy rîde, agăţat de cuşca şopirlelor.

Bud o prinde pe Judy de glezne şi-o opreşte brusc, făcînd să fluture salopeta galbenă. Fata chicoteşte, cu capul în jos, fără să încerce să se elibereze.

- Nu-mi place, şopteşte Lorimer.

- Te rog, nu interveni. Connie l-a apucat de braţ şi amîndoi se prind de raftul cu scule. Agitaţia lui Lorimer pare să fi dispărut; va privi, lăsînd să-i revină seninătatea. Ceilalţi nu i-au observat.

- Odat' a fost o fată mare... Bud cîntă ceva mai încet. Şi n-avea teamă pe cărare, Că cineva mai iute, O prinde şi o... hîm, hîm, tuşeşte ostentativ, rîzînd. Hei, Andy, auzi că te strigă!

- Ce? face Judy. N-am auzit nimic.

- Te strigă, puştiu'. Dincolo.

- Cine? întreabă Andy ascultînd.

- Ei, cine dracu'! O lasă pe Judy şi vîsleşte spre Andy. Fii atent, eşti un puşti nemaipomenit. Nu vezi că eu şi Judy avem de discutat nişte chestii personale? îl răsuceşte blînd pe Andy şi-l împinge către aracii de fasole. I-ajunu' Anului Nou, tîmpitu'.

Andy pluteşte pasiv printre plante, salutîndu-i cu mîna pe Lorimer şi Connie. Bud s-a înapoiat la Judy.

- La mulţi ani, pisicuţo, zîmbeşte el.

- La mulţi ani! Făceaţi ceva special de Anul Nou? întreabă ea curioasă.

- Ce făceam de Anu’ Nou... Chicoteşte şi-o apucă de umeri. Da, da, în ajunu’ Anului Nou. Ce-ar fi să-ţi arăt cîteva din obiceiurile noastre primitive de pe Pămînt, eh?

Fata încuviinţează cu ochii lărgiţi.

- Mai întîi, ne uram sănătate unu’ altuia, uite-aşa. O trage spre el şi o sărută uşor pe obraz. Cristoase, ce proastă e, rosteşte cu o voce total schimbată. Ai stat prea mult prin spaţiu de una singură şi ţi-au crescut ţîţoancele. Ia uite ce-i aici...

Se joacă neglijent cu bluza ei. Lorimer înţelege că bărbatul nu-i conştient. Nu ştie că este drogat, că-şi rosteşte gîndurile cu voce tare. Şi eu am făcut aşa...Oh’, Doamne... îşi reia poziţia înapoia lentilelor sale din cristal, observator în lumina protectoare a eternităţii.

- Şi dup-aia, ne-ndulceam niţel... Din nou, glasul cel prietenos. Bud trage fata şi mai aproape, mîngîind-o pe spate. Funduleţ rotofei... îşi lipeşte gura de a ei; Judy nu i se opune. Lorimer urmăreşte mişcările iui Bud, mîinile i se plimbă pe fesele ei, apoi pe sub haine. Izolat, dincolo de ecranul său protector, sexul i se cutremură. Judy mişcă din braţe la întîmplare.

Bud se opreşte să respire, cu o mînă la fermoarul pantalonilor.

- Nu te mai holba, spune el răguşit, înc-un cuvînt şi-o să vezi ce se poate face cu gura aia mare. Oho, e ca oţelu’... Asta ţi-e ziua norocoasă, curvuliţe... îi dezgoleşte acum sînii, nişte sîni mari. Îi dezmiardă: Doi ani căcăcioşi în găoaza cosmosului, murmură Bud. Nu mai pot, ia uite-ie... ţîţi-ţîţi-ţîţişoarele...

O sărută din nou, iute, şi-i zîmbeşte.

- Îţi place? o întreabă cu o voce tandră şi-şi înfundă gura pe sfîrcurile sînilor, mîinile căutînd pe sub pantalonii fetei. Ea tresare şi murmură ceva. Arterele lui Lorimer pulsează de plăcere şi spaimă.

- Cred... cred că trebuie oprit, izbuteşte el să mintă, sperînd ca nu va rosti mai multe. Dincolo de zvîcnetul tîmplelor, o aude pe Connie şoptind:

- Nu te teme, Judy e foarte puternică.

Spaima îl înfioară. Habar n-au...

- Curvo, mormăie Bud, aici trebuie să fie o gaură, ce-i cu ea, a îngheţat? O clipă, chipul lui Judy se întrezăreşte din părul despletit, un ungher al minţii lui Lorimer constatînd că faţa pare amuzată şi stînjenită. Este răsucită expert în aer de către Bud, care-i controlează corpul, trăgîndu-i jos pantalonii galbeni. Oh, Dumnezeule... smocul negru de păr pubic, coapsele albe şi *cărnoase... o* femeie perfect normală, nici o mutaţie. Oh, Dumnezeule... Dar brusc apare o siluetă plutitoare: Andy zburînd deasupra lor şi ţinînd ceva în mîini.

- Ai păţit ceva, Judy? întreabă Andy.

Chipul lui Bud îl priveşte roşu:

- Şterge-o!

- N-o să vă deranjez.

- Isuse! Bud se întinde şi-l apucă pe Andy de umăr, continuînd s-o fixeze cu picioarele pe Judy. Asta-i treabă de bărbat, puştiu', nu-nţelegi? Şterge-o!

Cu o mişcare rapidă, îi trage pe Andy spre el şi-i izbeşte peste faţă, trimiţîn-du-l în corzile lianelor.

Hohoteşte apos şi se întoarce la Judy. Prin şliţ, Lorimer îi poate zări sexul erect. Vrea să avertizeze, să le arate pericolul, dar nu se poate sustrage plăcerii fierbinţi care-l înconjoară, topindu-i carapacea de cristal. Haide, mai mult... avid, îl vede ps Bud morfolindu-i iarăşi sînii, după aceea întorcînd-o brusc, ţinîndu-i încheieturile la spate cu o mînă, picioarele lui imobilizîndu-le pe ale ei. Fesele dezgolite ale fetei apar, rotunde ca nişte luni enorme.

- Funduleţ, mormăie Bud. Hopa sus, tîrfuliţo, aha-â-a... O trage tare în el.

Judy ţipă şi începe să se lupte zadarnic. Carapacea lui Lorimer s-a topit şi fierbe. Prin clocote încearcă să pătrundă stafii. Ceva se-mişcă, o stafie reală... spre uimirea sa îl vede din nou pe Andy, plutind spre corpurile împreunate, ţinînd un obiect care bîzîie. O, nu!... o cameră de filmat. Ce prostie!

- Pleacă! încearcă să strige.

Bud întoarce capul şi-l zăreşte.

- Puşti idiot... Braţul lui lung se întinde şi prinde cămaşa lui Andy. Cu picioarele o ţine pe Judy. Termin eu cu tine. Pumnul îl izbeşte pe Andy în gură şi camera îi zboară din mîini. De data

aceasta, Bud nu-i dă drumul, ci continuă să-l lovească, rostogolindu-se laolaltă prin aer.

- Stai! Lorimer se descoperă strigînd şi trece prin reţeaua aeriană de plante. Termină, Bud! Dai într-o femeie!

Chipul furios se întoarce spre el.

- Întinde-o, doctore! Nu-ţi băga nasul!

- Andy este o *femeie,* Bud! Loveşti o fată. Nu-i bărbat!

- Ce? Bud priveşte faţa însîngerată a iui Andy îi scutură piepţii cămăşii. Unde-i sînt ţîţele?

- N-are sîni, dar e femeie. Adevăratul ei nume este Kay. Toate sînt femei. Las-o în pace, Bud!

Bud priveşte androginul, picioarele fixate pe Judy, penisul în aer. Andy îşi ridică braţele într-un mod vag combativ.

- Un hermafrodit? rosteşte încet Bud. Un nenorocit de hermafrodit? Trebuie să mă conving...

Se fereşte abil şi strecoară o mînă între picioarele lui Andy.

- N-are! răcneşte el. N-are ouşoare! Scuturîndu-se de rîs, îi eliberează simultan pe Andy şi Judy. No-o-! se opreşte şi o prinde pe fata de păr. Un hermafrodit! Alo, herma! îşi apucă sexul, bălăngănindu-l spre Andy. Să mori de ciudă, herma! Apoi o smuceşte pe Judy, care a urmărit tot timpul, fără să se împotrivească. Uită-te bine, gagico! Vezi ce-are Bud pentru tine? Asta voiai, este? De cînd n-ai mai văzut un bărbat adevărat, ia zi!

Un rîs isteric îl zguduie pe Lorimer; farsa este mai puternică decît teama.

- N-a văzut bărbaţi în viaţa ei, niciuna dintre ele n-a văzut. N-ai înţeles, imbecilule? Nu mai există bărbaţi, au murit toţi, acum trei sute de ani.

Bud se opreşte încet din rîs şi se răsuceşte către Lorimer.

- Ce-am auzit, doctore?

- Nu mai există bărbaţi! Au murit cu toţii, din cauza epidemiei. Numai femeile au mai rămas în viaţă pe Pămînt.

- Vrei să zici c-a... C-acolo jos sînt două milioane de femei şi nici un bărbat? Rămîne cu gura căscată. Numai hermafrodiţi, ca Andy... Stai puţin? De unde au copii?

- Îi cresc artificial. Toate sînt virgine.

- Doamne... Mîna lui Bud apucă penisul aplecat şi-l clatină absent pînă se întăreşte din nou. Două milioane de găurici,

acolo jos, aşteptîndu-l pe bătrînu’ Buddy. Doamne! Ultimu’ bărbat de pe Pămînt... Tu nu intri la socoteală, doctore. Şi Dave are alte fixuri în cap.

Începe să-şi maseze sexul, continuînd s-o ţină pe Judy de păr. Mişcarea îi deplasează, încetişor, înpoi. Lorimer vede că Andy/Kay a apucat din nou aparatul de filmat. Pe faţa băieţească a apărut o pată stelată de sînge; probabil şi-a spart buza. El însuşi se simte dilatat în aerul dens. Nu este lucid.

- Două milioane de crăpături, repetă Bud. Nici o familie, peste tot numai pisicuţe... Pot face tot ce vreau, oricînd. Gata cu rahatu’. Îşi înteţeşte mişcările. O să facă cozi de kilometri pînă le vine rîndu’. O să se bată-ntre ele. Toate pentru mine, regele Buddy... La dejun o s-am fragi şi fete mari. Cu ţîţe barosane şi focoase, dom’le... Şi vreo două tîrfuliţe să-mi lingă toată ziua frişcă de pe socoteală... Oho, o să fie cu concursuri! De-acu’, numa’ ce-i bun pentru Buddy. Nu tu, vaco! O smuceşte de păr pe Judy. Puştoaice cu găurica strîmtă. O să le pun pe curvele alea bâtrîne să le ţină fierbinţi tot timpu’. Se încruntă uşor, continuînd să-şi frece penisul.

Într-un colţ clinic al minţii, Lorimer bănuieşte că drogul întîrzie ejacularea, îşi spune că ar trebui să fie uşurat de comportarea lui Bud, dar simte o teamă obscură.

- O să le fiu dumnezeu, bolboroseşte Bud. O să-mi facă statui peste tot, cu chestia înaltă de-un kilometru... Maiestatea Sa... O să mi-o proslăvească... Buddy Geirr, ultimu’ mascul de pe Pămînt. Să vadă asta George, sau băieţii, ar face pe ei de ciudă.

Se încruntă din nou.

- Nu se poate să fi dispărut toţi... Ochii îi rătăcesc, pînă-l găseşte pe Lorimer. Hei, doctore, trebuie să mai fi rămas ceva bărbaţi pe-acolo, nu? Măcar doi-trei...

- Nu. Lorimer scutură din cap cu greutate. Toţi au murit, toţi.

- Rahat! Bud se răsuceşte, privindu-l. Trebuie să mai fi rămas... Ia ziceţi! Înalţă spre el faţa lui Judy. Ia zi, tîrfo!

- Nu; e adevărat, încuviinţează fata.

- Nici un bărbat, îngînă Andy/Kay.

- Minţiţi! Bud se încovoaie, dînd din pelvis şi accentuînd frecarea. Trebuie să mai fie ceva bărbaţi, sînt sigur... Se ascund prin munţi, asta fac... Vînează, trăiesc în sălbăticie... Bătrîni

sălbatici, ştiu precis!

- De ce trebuie să fie bărbaţi? întreabă Judy.

- Cum de ce, curvă proastă? N-o priveşte. Idioato, pentru că nimic altceva nu contează, de-aia... Există bărbaţi, ţapi bătrîni, da’ buni, aşa ca Buddy...

- Acum o să ejaculeze spermă? şopteşte Connie.

- Mai mult ca sigur, răspunde, sau intenţionează s-o facă, Lorimer. Spectacolul prezintă doar un interes clinic, îşi spune, nimic periculos. Cu o mînă Judy apucă un săculeţ din plastic. Cu cealaltă mînă se ţine de părul pe care i-l smuceşte Bud. Este probabil foarte dureros.

- Aha, aha, gîfîie încîntat Bud, bagă mare, bagă-n ea... Cu o mişcare bruscă, apropie capul lui Judy de vintrele lui; Lorimer surprinde expresia calmă a fetei. De-aia ai gură, căţea ce eşti, haide ia-o, ia-o! Ah-h-h, ah-h-h... Irupe un jet alb. Braţul lui Judy îl urmăreşte cu săculeţul, în vreme ce se răsucesc prin aer.

- Geirr!

Surprins de răcnet, Lorimer se întoarce şi-l vede pe Dave - maiorul Norman Davis - în intrarea serei. Cu braţele întinse le ţine îndărătul său pe Lady Blue şi cealaltă Judy.

- Geirr! Am spus ceva referitor la comportarea în interiorul acestei nave, şi n-am spus-o să mă aflu în treabă! Lasă femeia în pace!

Picioarele lui Bud se mişcă dezordonat; nu pare să fi auzit. Judy înoată printre ele, culegînd ultimele picături.

- Tu ce naiba faci acolo?

În liniştea din seră, Lorimer îşi aude glasul:

- Presupun că ia un eşantion de spermă.

- Lorimer? Ţi-ai pierdut minţile? Du-l pe Geirr în cuşeta lui.

Bud se roteşte încetişor.

- Ah, reverendul Leroy, vorbeşte el fără intonaţie.

- Eşti beat, Geirr. Du-te în pat!

- Am noutăţi, Dave, urmează Bud cu aceeaşi voce monotonă. Fac pariu că nu ştii că sîntem ultimii bărbaţi de pe Pămînt. Jos sînt două milioane de fete mari.

- Sînt conştient de asta, îl întrerupe Dave furios. Eşti un beţiv nenorocit. Lorimer, ia-l de aici!

Lorimer nu simte nici un muşchi tresărindu-i. Glasul furios al maiorului a înlăturat spaima; a creat o stare ciudată, de speranţă învăluitoare.

- Nu mai trebuie s-o iau de la capăt... Capul lui Bud se clatină a negaţie într-o parte şi cealaltă, în vreme ce pluteşte spre Lorimer. Nimic nu mai contează. S-a şters totu'. Pen'ce? Se încruntă. Bătrînu' Dave i-un bărbat. O să-l las să-şi ia cîteva. Alea mai încuiate... Doctoru' săracu' i-un olog, da' mai bine decît nimic, poţi şi tu să-ţi iei ce-ţi place... O s-avem ferme şi pămînt mult. Hei, o să facem curse de maşini; jos trebuie să fie un milion de automobile vechi... O să vînăm... Şi-o să-i găsim pe bărbaţii ascunşi în munţi...

Andy, sau Kay, zboară către el, ştergîndu-şi sîngele.

- Nu, nu! zbiară Bud, întinzîndu-se după femeie.

În momentul acela Judy îl izbeşte în triceps.

Bărbatul scoate un urlet ce se stinge, membrele îi tresar apoi pluteşte inert, cu chipul destins şi senin. Respiră, vede Lorimer răsuflînd uşurat, urmărindu-le cu atenţie cum întind trupul mătăhălos. Judy îşi ia pantalonii de pe liane şi încep să-l împingă printre plante. Duce cu ea aparatul de filmat şi săculeţul.

- Îl pun în congelator? o întreabă pe Connie, cînd trec pe lîngă ei. Lorimer priveşte într-o parte.

- Da, încuviinţează femeia. Cum te simţi, Kay?

- Am simţit, spune Andy/Kay, printre buzele umflate. Am simţit furie fizică, voiam să-l lovesc! Pfii!

- Puneţi-l în patul meu, spune Dave. A apărut în lumina soarelui, lîngă răsadurile cu lăptuci. Lady Blue şi Judy Dakar stau cu spatele la perete, urmărindu-l. Lorimer îşi aminteşte ce anume voia să-l întrebe.

- Într-adevăr ştiai, Dave? Că toate sînt femei?

Dave îl priveşte gînditor, plutind, cu soarele strălucindu-i în barba şi părul castaniu. Adevăratele trăsături ale unui bărbat... Lorimer se gîndeşte la propriul său tată, o figură ştearsă, ca şi el. Se simte mai bine.

- Tot timpul am ştiut că-ncearcă să ne mintă, Lorimer. Acum, cînd femeia aceasta a recunoscut faptele, înţeleg întreaga tragedie.

Vorbeşte cu glasul lui de duminică, blînd şi potolit. Femeile îl privesc interesate.

- Sînt copiii rătăciţi. L-au uitat pe Cel care i-a creat. Timp de generaţii, au trăit în beznă.

- Par a se descurca..., îşi aude vocea Lorimer. Sună

prostesc.

- Femeile nu sînt capabile să conducă nimic. Ar trebui să ştii asta, Lorimer. Este patetic ceea ce au făcut aici. Au înregistrat şi însemnat timpul, atît! Sărmane suflete... Maiorul suspină grav. Nu-i vina lor. Sînt conştient de asta. De trei sute de ani nu le-a mai călăuzit nimeni. Ca nişte găini cu beregăţile retezate...

Lorimer îşi recunoaşte propriul gînd; îngrămădirea dezordonată, flecară, trivială a două milioane de celule protoplasmatice.

- Bărbatul este capul femeii, rosteşte Dave. Corintieni, unu unsprezece trei. Altfel nu există disciplină. Îşi destinde braţul ridicînd crucifixul, în timp ce pluteşte spre peretele din liane şi corzi. Bătaie de joc. Abominabil!

Ajunge lîngă plante şi se întoarce.

- Am fost trimişi aici, Lorimer. Acesta este planul Domnului. Eu am fost trimis aici. Nu tu, tu eşti la fel de rău ca ele. Al doilea nume al meu este Pavel, adaugă pe un ton de conversaţie. Soarele străluceşte pe crucifix, pe chipul său, o viziune apostolică, pură şi puternică. în ciuda rezervelor intelectuale, Lorimer simte tresărirea unui nerv de mult uitat.

- Tată ceresc, trimite-mi putere, se roagă încetişor Dave, ţinînd ochii închişi. Ne-ai salvat din pustie, ca să aducem lumina Ta în această lume suferindă. Îţi voi aduce înainte pe fecioarele păcătoase. Le voi fi tată neînduplecat, dar milos, în numele Tău. Ajută-mă să-i învăţ pe copii legea Ta cea sfîntă şi să respecte poteca adevărului. Femeia să înveţe în tăcere, cu toată supunerea. Timotei doi unsprezece. Să aibă fii, care să o conducă şi să sfinţească numele Tău.

O poate face, se gîndeşte Lorimer, un bărbat ca el ar putea readuce totul înapoi la viaţă. Poate că există un secret, un plan tainic. Am abandonat prea repede. N-am curaj... Devine conştient de şoaptele femeilor.

- Banda e pe terminate, vorbeşte Judy Dakar. N-ajunge? Se repetă.

- Aşteaptă, murmură Lady Blue.

- Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cîrmuiască toate neamurile cu un toiag de fer, Apocalipsa doisprezece cinci, rosteşte tare Dave. Deschisese ochii şi privea intens crucifixul. *Pentru că Domnul iubea într-atît lumea, încît şi-*

a trimis singurul său fiu.

Lady Blue înclină din cap; Judy se împinge spre maior. Lorimer înţelege şi în gîtlej i se ridică protestul. Nu trebuie să-i facă asta lui Dave, să-l trateze ca pe un animal, pentru Hristos, un bărbat...

- Dave! Ai grijă, n-o lăsa lîngă tine! strigă el.

- Pot să privesc, domnule maior? E aşa frumos, ce este? Judy s-a apropiat, întinzînd mîna spre crucifix.

- Are o hipodermică, ai grijă!

Dave se răsucise deja.

- Nu profana, femeie!

Întinde crucea spre ea, ca o armă, atît de ameninţător, încît fata zboară puţin înapoi, dezvăluind acul lucitor din palmă.

- Şarpe! O loveşte în umăr, trimiţînd-o în sus. Blasfemie! Bine, reia el pe tonul său normal, de-acum o să facem un pic de ordine. Toată lumea trece la perete.

Uluit, Lorimer zăreşte o armă, un pistolet cenuşiu în cealaltă mînă a lui Dave. O avea asupra lui încă de la decolare pesemne. Speranţa şi ataraxia se destramă, este iarăşi azvîrlit în realitatea disperată.

- Maior Davis, rosteşte Lady Blue. Se îndreaptă spre el, toate, către armă.

Dumnezeule, oare nu ştiu ce este?

- Stop! urlă Lorimer. Faceţi ce vă spune, pentru Dumnezeu! E o armă balistică, vă poate ucide. Trage cu bucăţele de metal. Începe să se deplaseze spre maior.

- Înapoi, gesticulează Dave cu arma. În numele Statelor Unite ale Americii şi a Domnului Dumnezeu, preiau comanda acestei nave!

- Dave, lasă arma. Doar nu vrei să le-mpuşti?!

Dave îl zăreşte şi mişcă ţeava.

- Te previn, Lorimer. Treci lîngă ele. Cînd e treaz, Geirr i-un bărbat adevărat. Priveşte femeile care plutesc mirate către el şi înţelege. În regulă, lecţia numărul unu. Fiţi atente!

Ocheşte atent colivia şopîrlei şi trage. Se aude o detunătură. O şopîrlă explodează în sînge. Ţipete... Un clopoţel mecanic începe să sune, acoperind vacarmul.

- Spărtură! Toţi se agită, două trupuri se grăbesc înspre celălalt capăt al încăperii. În confuzia generală, Lorimer îl vede pe Dave apropiindu-se calm de uşă, cu pistolul pregătit. Se

trage de-a lungul dulapului cu scule pentru a-i tăia calea. Se prinde de o canistră goală, care alunecă şi-l lasă zbătîndu-se în aer. Clopoţelul de alarmă se opreşte.

- Vei rămîne aici pînă cînd mă hotărăsc să trimit după tine, anunţă Dave. A ajuns în prag şi împinge uşa masivă. Lorimer înţelege că vrea să-l încuie în seră.

- Nu, Dave! Ascultă-mă, vrei să ne ucizi pe toţi? Este zguduit de semnalele de avertizare interne: ştie acum la ce-a fost bun tot voleiul acela şi este speriat de moarte. Dave, ascultă-mă!

- Gălăgie! îndreaptă pistolul către el. Uşa se clinteşte. Lorimer propteşte talpa de ceva solid.

- Păzea! O bombă!

Azvîrle cu toată puterea canistra masivă spre capul lui Dave şi se lansează după ea.

- Păzea! în timp ce pluteşte lent şi neprotejat, aude arma detunînd iarăşi, ţipetele femeilor... Pesemne că Dave a greşit ţinta, este greu să tragi de deasupra capului, apoi coboară şi-l prinde de păr. Ceva îl izbeşte în stomac, este piciorul maiorului, dar l-a apucat cu braţul după gît; bărbatul masiv se suceşte şi-l scutură de colo-colo.

- Luaţi-i arma! Luaţi-o! Loveşte şi este lovit. Cînd simte că-i slăbeşte strînsoarea, un braţ izbeşte pe lîngă el în umărul lui Dave, proiectîndu-i pe amîndoi în chepeng. Dave a fost scos din luptă.

Lorimer se desprinde, vede privindu-l chipul contorsionat al maiorului.

- Iudă...

Ochii i se închid. S-a terminat.

Doctorul priveşte în jur. Lady Blue ţine arma, privind pe ţeavă.

- Pune-o jos, bolboroseşte el.

Femeia continuă examinarea.

- Hei, mulţumesc! Andy/Kay îi zîmbeşte de dedesubt, frecîndu-şi falca. Toate surîd, şi-i vorbesc cu căldură, simţindu-se între ele. Au hainele rupte. Judy Dakar are un ochi învineţit, Connie ţine de coadă o şopîrlă moartă.

Dave pluteşte lîngă ele, respirînd neregulat, cu faţa spre soare. *Iudă...* Lorimer simte cum îi cedează ultimul scut de apărare şi năvăleşte pustietatea. *Pe punte-mi zace căpitanu'...*

Andy care-nu-e-bărbat vine şi încheie haina lui Dave, are grijă de el şi începe să-l tragă afară. Judy Dakar îi opreşte, ca să înfăşoare lanţul crucifixului în jurul încheieturii mîinii lui Dave. Cineva rîde fără răutate.

Pentru o clipă, Lorimer este înapoi în toaleta de la Evanston. Dar au dispărut toate fetele chicotitoare. Au dispărut pentru totdeauna, o dată cu băieţii cei mari, aşteptîndu-i afară ca să rîdă de el. Se gîndeşte că Bud avea dreptate. „Nimic nu mai contează.” Îl izbesc mînia şi durerea. Ştie acum de ce anume se temea; nu de vulnerabilitatea lor, ci de-a lui.

- Erau bărbaţi buni, rosteşte el cu amărăciune. Nu erau răi. Nu ştiţi ce înseamnă răutatea. Voi le-aţi făcut-o, voi i-aţi dărîmat. I-aţi împins să facă toate nebuniile astea... A fost interesant? Aţi învăţat destule? Vocea începe să-i tremure. Toţi avem impulsuri agresive. Dar ei şi le-au înfrînat întotdeauna, întotdeauna! Pînă ce i-aţi drogat voi...

Îl privesc în tăcere.

- Dar nimeni nu şi le eliberează, spune în cele din urmă Connie. Vreau să zic, impulsurile acelea...

- Erau bărbaţi buni, repetă trist Lorimer. Ştie că vorbeşte în numele tuturor, al Părintelui Dave, al bărbăţiei lui Bud, al său, al Cro-Magnonului, poate chiar al dinozaurilor. Sînt un bărbat. Şi, la dracu’, sînt furios. Am dreptul ăsta. Noi v-am dat toate, noi le-am făcut pe toate... Noi am înălţat civilizaţia voastră şi cunoştinţele voastre, confortul, medicina şi visele voastre. Totul... V-am protejat, ne-am ucis ca să vă protejăm, să vă apărăm pe voi şi pe copiii voştri. A fost greu... A fost o luptă, o luptă sîngeroasă şi permanentă. Sîntem duri... Trebuie să fim, nu-nţelegi? Nu puteţi înţelege asta, pentru Dumnezeu?

Din nou, tăcere.

- Încercăm, suspină Lady Blue, încercăm, doctore Lorimer. Desigur, ne bucură invenţiile voastre şi vă apreciem rolul revoluţionar. Dar ştii, mai există o problemă... Din cîte am înţeles, în general ne protejaţi de alţi bărbaţi, nu-i aşa? Chiar acum, am asistat la o demonstraţie. Aţi reînviat istoria pentru noi.

Ochii ei căprui zîmbesc; o matroană de culoarea ceaiului ţinînd în mînă un pistol.

- Însă lupta s-a terminat de mult. Cred c-a luat sfîrşit o dată cu voi. Ne vine greu să vă lăsăm să hoinăriţi pe Pămînt şi,

pur şi simplu, n-avem locuri speciale pentru cei cu problemele voastre emoţionale.

- De altfel, nu credem c-aţi fi prea fericiţi, adaugă sinceră Judy Dakar.

- I-am putea clona, spune Connie. Există mame care s-ar oferi voluntare, în special cele tinere; am putea încerca...

- Am mai discutat asta. Judy Paris bea din rezervorul cu apă. Îşi clăteşte gura şi scuipă pe stratul de pămînt, privind neliniştită spre Lorimer. Acum trebuie să ne îngrijim de spărtura aia, de vorbit putem vorbi şi mîine. Şi poimîine, şi răspoimîine... îi zîmbeşte, frecîndu-se între picioare fără să-şi dea seama. Sînt sigură că multe femei vor dori să vă vadă...

- Puneţi-ne pe o insulă, rosteşte obosit Lorimer. Pe trei insule. Privirea aceea; cunoaşte privirea aceea de milă preocupată. Mama şi sora lui aveau aceeaşi uitătură, atunci cînd pisicuţa bolnavă le intrase în curte. O mîngîiaseră, o hrăniseră şi-o duseseră cu gingăşie la veterinar, să fie gazată.

Îl încearcă un dor profund şi complex pentru femeile pe care le-a cunoscut, Ginny... Dumnezeule... Sora lui, Amy... Săraca Amy era atît de grijulie cu el, cînd erau copii... Gura i se strîmbă.

- Problema pe care v-o puneţi, continuă el, este următoarea: dacă vă asumaţi riscul de-a ne oferi drepturi egale, cu ce am putea contribui noi?

- Exact, încuviinţează Lady Blue. Toate zîmbesc uşurate, neînţelegîndu-i adevărata stare.

- Aţi putea să-mi daţi antidotul acum, spune Lorimer.

Connie pluteşte spre el, o femeie masivă, cu inimă caldă, pe de-a întregul străină.

- M-am gîndit c-o să-l preferi într-o sticluţă. îi zîmbeşte deschis.

- Mulţumesc. Flaconul este roz. Spune-mi atît, se adresează lui Lady Blue, care priveşte urmele lăsate de gloanţe, cum vă autointitulaţi? Lumea Femeilor? Eliberarea? Amazonia?

- De ce aşa? Ne spunem fiinţe omeneşti. Îl priveşte absentă, apoi revine la găurile din perete. Omenire, umanitate... înalţă din umeri: Rasa umană.

Băutura este răcoritoare şi i se pare că-l cuprinde o pace şi o libertate... Sau moartea.